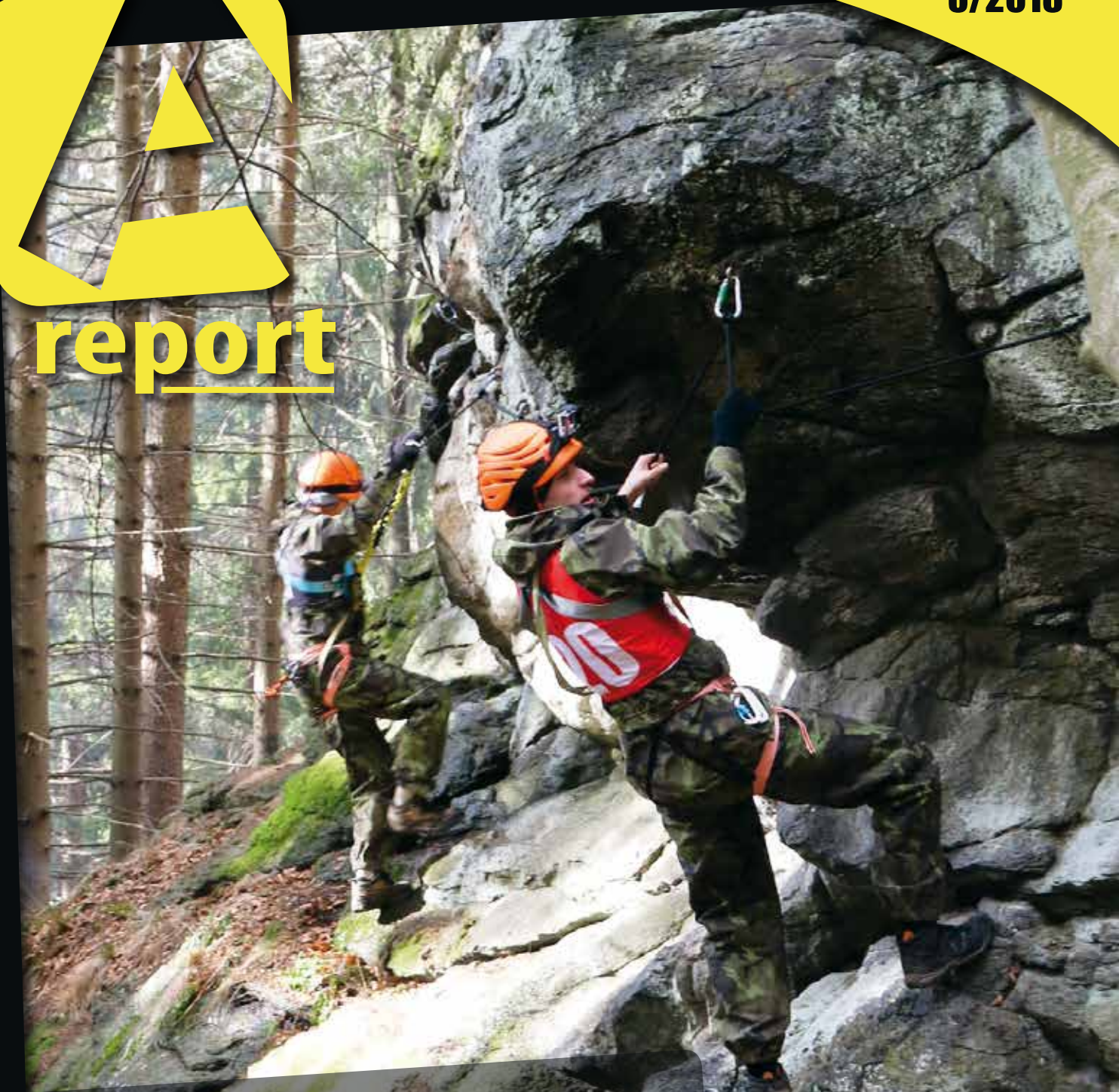

report

Místo sněhu Bahna

Ve 24. ročníku mezinárodního Mistrovství Armády
České republiky v zimním přírodním víceboji
Winter Survival 2018 zvítězili Rakušané

V Domu armády v Praze se konalo velitelské shromáždění k vyhodnocení výcvikového roku 2017

Nedopustí netransparentnost akvizic

Za účasti předsedy vlády Andreje Babiše, ministryně obrany Karly Šlechtové a dalších hostů zahájil v úterý 13. února náčelník Generálního štábu Armády České republiky armádní generál Josef Bečvář velitelské shromáždění k vyhodnocení výcvikového roku 2017. V konferenčním sále Domu armády v Praze bilancovali velitelé z celé České republiky výsledky své činnosti za uplynulý rok.

Ministryně obrany Karla Šlechtová na Velitelském shromáždění mimo jiné sdělila, že aktivní členství v NATO a v Evropské unii je pro nás významné.

Náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář ve svém úvodním vystoupení zdůraznil, že Armáda České republiky rozhodující úkoly roku 2017 splnila. Je připravena k obraně České republiky i k plnění našich spojeneckých závazků a ostatních zákonem daných úkolů. Uvedl také, že v minulém roce se česká armáda podílela na jednácti zahraničních operacích, v nichž se vystřídalo více než 800 vojáků a vojaček.

Předseda vlády Andrej Babiš v úvodu svého vystoupení upozornil, že armáda má plnou podporu vlády i jeho osobní.

„Naše armáda je druhou nejmenší v Evropě. I proto je důležité, aby se pokračovalo v přijímání nových vojáků stejným tempem jako v minulém roce, kdy armáda přijala více než dva tisíce vojáků. Plníme důležitou roli v zahraničních operacích i při mimořádných situacích doma,“ řekl předseda vlády Andrej Babiš s tím, že v letošním roce do obranného rozpočtu směřuje 63,2 miliardy korun.

V čele aliančního společenství

Na slova předsedy vlády navázala ministryně obrany Karla Šlechtová. „Doufám, že společně s vámi zajistíme takovou obranyschopnost naší země, že budeme na čelních příčkách aliančního společenství. Máme jednu z nejkvalitnějších armád, a za to bych chtěla poděkovat vám, Generálnímu štábu, všem velitelům, velitelkám, protože je to díky vašemu řízení a velení vojákům,“ uvedla ministryně obrany. Přiznala, že jí velmi těší fakt, že při zahraničních cestách

slyší od koaličních partnerů na české vojáky jen chválu.

„Armádní profesionálové ale nemohou vykonávat zodpovědně svou práci, pokud nemají k dispozici vhodné nástroje. Proto jsem stanovila cíl, že v tomto volebním období rozběhneme modernizační programy, které povedou k efektivní armádě 21. století. A nejde jen o mediálně probírané vrtulníky či radary. Peníze na armádu a nové zbraňové komplety budou. Co ale nedopustím, to je chaos a netransparentnost při jejich pořizování,“ zdůraznila ministryně Šlechtová.

Poznamenala, že nejde jen o velké zakázky. Vyřešit chce například problémy s pořizováním výstroje, nedostatkem neprůstřelných vest nebo vhodných přileb a obuvi. „To je absolutně nepřípustné, to musíme řešit okamžitě,“ upozornila ministryně obrany Karla Šlechtová.

Osmičky apelují na společenství

Připomněla, že rok 2018 je rokem, který odkazuje k osmičkovým letopočtům českých

A fakta

Hlavní úkoly AČR na rok 2018

- Přípravu sil a záloh zaměřit na rozvoj a udržení schopností k zajištění obrany České republiky.
- Dosáhnout stanoveného rekručního cíle při doplňování AČR ve výši dva tisíce vojáků z povolání a 300 vojáků v aktivní záloze.
- Pokračovat v realizaci projektů rozvoje a udržení schopností AČR k zajištění obrany ČR.
- Připravit, nasadit a zabezpečit působení sil a prostředků v zahraničních operacích, misích a hotovostních silách podle schváleného mandátu.
- Prezentovat ozbrojené síly v rámci oslav 100. výročí založení samostatného československého státu.

dějin. „Osmdesát let uplyne od roku 1938, rovné půlstoletí nás dělí od srpna 1968. V tehdejší situaci naše armáda mohla těžko čelit mnohem silnějším protivníkům. Tím více je pro nás důležité, aby garantem naší bezpečnosti a suverenity byli silní a spolehliví partneři. Proto je pro nás tak významné aktivní členství v NATO a Evropské unii,“ uzavřela ministryně obrany Karla Šlechtová.

Náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář ve svém vystoupení vyjmenoval oblasti, jichž se příprava vojenského profesionála týká a stručně shrnul úkoly, které AČR v roce 2017 plnila.

„Musím ocenit každého vojáka, který sloužil s vlajkou ČR na rameni své uniformy v Afghánistánu, Iráku, Mali, na Sinaji, Balkánském poloostrově a Golanských výšinách pod vedením OSN, Evropské unie či NATO. V roce 2017 jsme vyčlenili více než 800 vojáků do aliančních jednotek NRF a vybraných specialistů pro potřeby Evropské unie. Vysoce ceněné bylo nasazení stovky našich vojáků na cvičení v Litvě, které v lednu zahájilo rotační výcvikovou aktivitu zemí V4 v Pobaltí,“ řekl armádní generál Josef Bečvář.

Pokračuje doplňování personálu

Na území České republiky armáda mimo jiného zajišťovala nepřetržitou ochranu

vzdušného prostoru. Upozornil také na rozšíření letecké záchranné služby zajišťované armádou na území Jihočeského kraje, poskytnutí součinnosti Integrovanému záchrannému systému ČR či součinnosti cvičení s Policií ČR zaměřené na ochranu státní hranice před nelegálními migranty.

Za klíčové označil generál Bečvář i pokračující doplňování personálu: „Do ozbrojených sil jsme přijali 2 174 nových vojáků. K 1. lednu 2018 bylo v resortu Ministerstva obrany zařazeno 24 251 vojáků z povolání. Armáda je naplněna na více než 83 %. Počet příslušníků aktivní zálohy v lednu 2018 dosáhl 2 266 osob,“ vypočítal.

Další část velitelského shromáždění byla nevěřejná. Náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář pouze naznačil, že zde jeho účastníci podrobně rozebírali klady i nedostatky plněných úkolů v minulém roce.

Detailní hodnocení oblastí

V následujících vystoupeních byly detailně vyhodnoceny jednotlivé oblasti činnosti Armády ČR. Ředitel sekce podpory MO generálmajor Jaromír Zůna přítomné informoval o zabezpečení podpory vojenských útvarů a zařízení. Ředitel sekce rozvoje a plánování schopností MO brigádní generál Jaromír Alan se věnoval vyhodnocení výstavby a rozvoje schopností jednotek. Zástupce náčelníka Generálního štábu – ředitel Společného operačního centra MO generálmajor Jiří Verner vyhodnotil působení vojáků v zahraničních operacích. Zástupce náčelníka Generálního štábu – Inspektor AČR generálmajor Jaroslav Kocián se zaměřil na rozbor kontrolní činnosti u vojenských útvarů a zařízení a na právní podporu AČR. Další vystoupení se orientovala na vyhodnocení čerpání rozpočtu, personální podporu AČR a zpravodajské zabezpečení.

Text a foto: Miroslav Šindelář

Dokud dýchám, doufám	2
Představujeme nového ředitele Speciálních sil MO brigádního generála Pavla Koláře	
Místo sněhu Bahna	6
Ve 24. ročníku mezinárodního Mistrovství Armády České republiky v zimním přírodním víceboji Winter Survival 2018 zvítězili Rakušané	
Generál s čestnou legií	10
Novým náčelníkem Generálního štábu AČR bude od 1. 5. 2018 generálporučík Aleš Opata	
Allied Spirit VIII	12
Prohlubování spolupráce členských států NATO v plánování a provádění operací	
Příprava na Litvu vrcholí	14
Tři stovky vojáků 41. mechanizovaného praporu a přidělených prvků ladily přípravu na zahraniční misi do Litvy	
„Desítka“ míří pod Hindukůš	16
Reportáž z pokračující přípravy 10. strážní rotý BAF pro zahraniční operaci Bagram Air Field	
Forestex 2018	20
Tankisté cvičili na Boleticích v extrémně nízkých teplotách	
Generálka na Lotyšsko	24
Vojáci z Hranic nacvičovali reálné nasazení minometné baterie	
Pod vlajkou OSN	26
Světová africká válka	
Záchrana přišla včas	28
Letečtí záchranáři a hasiči nacvičovali vyproštění zraněných lyžařů v náročném horském prostředí	
Pohotovost na červené linii	30
Před patnácti lety se naše armáda zapojila do spojenecké operace zaměřené na pád Saddámova režimu v Iráku	
Příprava na zátěž: Rozcvičení	32
Manuál vojenského profesionála	
Predator a Reaper stále perspektivní	34
Z původně průzkumného letounu se postupně stal efektivní zbraňový systém	
Colt M45A1 CQBP	38
Pro speciální jednotky	
Kalmar RT 240	40
Pardubičtí logistci mají k dispozici nejmodernější vybavení pro manipulaci s kontejnery	
První Army Camp	41
Letos v červenci se v režii VOLAREZY uskutečnil v dvou turneích historicky první stanový vojenský tábor.	
Sir Gallahad – ochránce vdov a sirotků	44
Ve věku nedožitých devadesáti devíti let zemřel jeden z našich posledních válečných pilotů brigádní generál v.v. Miroslav Liškutín	
Rukávové znaky	46
Manuál vojenského profesionála	
Období 1945–1948	48
Pohled na služební tělovýchovu a vývoj požadavků tělesné zdatnosti příslušníků armády	

Představujeme nového ředitele
Speciálních sil MO brigádního generála
Pavla Koláře

Dokud dýchám, doufám

Od počátku srpna loňského roku je novým ředitelem Speciálních sil brigádní generál Pavel Kolář. Speciální síly navíc v posledním období procházejí výraznou proměnou. To všechno byly důvody, proč jsme ho požádali o následující rozhovor.

Pocházíte z Prostějova, znamená to, že po službě ve speciálních silách jste pošíhával již od dětství?

V té době, kdy jsem začal vnímat vojenské prostředí, jsem toho o nějakém speciálním průzkumu v Prostějově příliš mnoho nevěděl. Lákala mne spíše obecná představa stát se průzkumníkem. Až když jsem začal studovat na Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově jsem dospěl k rozhodnutí, že bych chtěl sloužit u útvaru, který byl předchůdcem speciálních sil, a sice u výsadkové brigády speciálního určení v Prostějově.

Absolvoval jste průzkumný směr Vysoké vojenské školy pozemního vojska ve Vyškově. Jak moc dobře vás tato instituce připravila na vaše pozdější působení ve speciálních silách?

Řekl bych tak z padesáti procent. Mělo to ale své objektivní důvody. V době, kdy jsem absolvoval vysokou vojenskou školu, speciální síly ještě v naší armádě neexistovaly. Tehdejší útvar v Prostějově se ale zabýval takřkajíc

příbuznou činností. To, čemu jsme se věnovali ve Vyškově, bylo sice zaměřeno na obecnou průzkumnou činnost pěších či mechanizovaných jednotek, ale některé záležitosti se daly samozřejmě využít později i u speciálních sil.

Máte za sebou misi v Bosně a Hercegovině, třikrát jste byl nasazen v Afghánistánu. Která z těchto operací byla nejnáročnější?

Nejnáročnější byla určitě ta první mise v Afghánistánu. Vyjžděli jsme tam totiž již jako jednotka speciálních sil se schopnostmi dle standardů NATO. V té době jsme ale neměli za sebou žádnou bojovou či jinou operaci, která by se bojově přibližovala. O to to bylo pro nás složitější.

K vojenskému útvaru v Prostějově jste nastoupil v polovině devadesátých let minulého století. Je velký je rozdíl mezi touto jednotkou, jak vypadala tehdy a dnes?

Ten rozdíl je obrovský. Když jsem nastupoval, tak jsme byli na počátku budování moderních speciálních sil. V té době mimo jiné

sloužili u útvaru ještě vojáci základní služby. Právě tato skutečnost, tedy proces profesionalizace, činnosti související s přechodem na standardy NATO a dalšími aspekty měla vliv na to, jak útvar v té době vypadal. Za tu relativně krátkou dobu prošel útvar obrovským evolučním vývojem, jehož výsledkem je druh sil, který je srovnatelný s nejlepšími speciálními silami jak v NATO, tak i ve světě.

601. skupina speciálních sil byla dlouhá léta podřízena Vojenskému zpravodajství, její příslušníci nebyli příliš nadšeni z přechodu pod Generální štáb. Tato změna vám ale přinesla poměrně výrazné početní rozšíření. Navíc se z vás stal takřkajíc samostatný druh vojska. Nebyl to přece jen výrazný krok vpřed?

Ano, v mnoha ohledech byl pro nás přechod pod Generální štáb prospěšný. Jde především o to, že jsme mnohem více otevřeni tzv. společnému operačnímu prostředí. Začali jsme být také mnohem více vnímáni jako součást společného úsilí AČR. Proces začleňování

se do Generálního štábu není ale úplně ukončen. Během něho bychom se tam, kde to dává smysl, chtěli vrátit k větší, zpravodajské ochraně sil, a umožnit tak to, co bývá v mnoha armádách obvyklé. Tedy lepší schopnost provádět speciální operace, při kterých je nezbytné absolutní utajení specifických činností a identity operátorů.

To ale tady kdysi již bývalo. Zpravodajci byli součástí Generálního a předtím ještě Hlavního štábu.

Ano, kdysi tomu tak skutečně bylo. To já však nemohu posoudit, protože jsem to již nezažil. Pokud se ale mám vrátit k vaší otázce, tak stoprocentně jsou tady benefity. A to jak na straně Generálního štábu, tak i u nás. Existuje ale ta záležitost, kterou jsem zmiňoval před chvílí, a to potřeba zdokonalit určitou část bezpečnostního systému armády, který je nutný pro provádění úzce specifických speciálních operací. A právě v tomto případě bychom se chtěli znovu přiblížit k prostředí, ve kterém pracuje Vojenské zpravodajství.

Ve funkci ředitele Speciálních sil jste pět měsíců, předtím jste dělal nějakou dobu zástupce. Jak moc obtížné bylo pro vás převzít tuto funkci? S čím vším jste se musel vyrovnat?

Moje výhoda skutečně byla, že jsem předtím působil na funkci zástupce. Díky tomu jsem měl značný přehled o tom, co dělal náš předcházející ředitel. Z tohoto hlediska to pro mne bylo mnohem jednodušší. Takže předání funkce bylo poměrně hladké. Věděl jsem, co se stalo, proč se to stalo a co je plánováno do budoucna. Takže nedošlo k žádné diskontinuitě. Což byla obrovská výhoda. Na druhou stranu musím přiznat, že můj život se rozhodně nestal jednodušším. Jsem mnohem více exponovaný všemi těmi záležitostmi, které musí řešit generál ve vrcholové pozici. Je zde také vyšší nedělitelná zodpovědnost.

Nepřekáží vám v té koncepční práci takové ty formální akce, kdy se musíme z titulu své funkce zúčastňovat určitých ceremoniálních a společenských akcí?

Je to určitě aspekt, se kterým se musí počítat. Jak jsem říkal, rozhodně mi nepřibýlo času, ale naopak ubylo. Na druhou stranu se ale mohu spolehnout na své podřízené, kdy na ně vhodným delegováním mohu některé činnosti přenést. Takže práce rozhodně nestojí, naopak pokračují dál. Je to činnost celého kolektivu. A je to také hodně o personální práci. K lidem, kteří se dostanou na tato místa, mám plnou důvěru a mohu je do značné míry nechat působit samostatně.

S jakými plány jste nastoupil do této funkce, kam dál byste chtěl Speciální síly posunout?

Jak jsem již zmínil. Mnoho především té dlouhodobé práce bylo nastartováno za mého předchůdce při přechodu Speciálních sil ke Generálnímu štábu AČR. Výsledky této práce jsou naplánovány na několik let.

Nekladl jsem si žádné zásadně nové nebo odlišné cíle. Mojí snahou je udržet schopnosti Speciálních sil a to vůči České republice a NATO. V oprávněných případech bychom se měli pokusit tyto schopnosti ještě rozvinout.

Ředitel Speciálních sil je manažer, který je v nemalé míře zavalen i administrativní prací. Zbývá vám zde v Praze vůbec čas udržovat si fyzickou kondici a vojenské dovednosti včetně výsadkové přípravy?

Na výsadkovou přípravu jsem rezignoval již před několika lety. Na tu mi opravdu nezbyval čas. Pokud bych se jí měl věnovat skutečně poctivě, pak bych musel ošidit mou řídicí práci. Máte ale pravdu, že vůči sobě cítím veliký dluh ve fyzické přípravě. Abych se udržel v patřičné kondici, musím znovu nastartovat celý ten proces. A teď nehovořím pouze o tělesné, ale i o ostatních druhích přípravy, na které mi v poslední době zbývá méně času než bych asi potřeboval.

Je to důležité i z toho důvodu, aby si člověk udržel autoritu u podřízených, aby si nedělali legraci z toho, že ten jejich velitel se nějak zakulatil?

Myslím si, že je to velmi důležité. Všichni lidé ve vedoucích funkcích by se měli držet zásady, že nemohou kázat vodu a pít víno. Takže i v tomto směru by měli jít příkladem.

Heslem Speciálních sil je Dum Spiro Spero, tedy dokud dýchám, doufám. Má to vyjadřovat velkou houževnost a odhodlání Speciálních sil nevzdat ani předem ztracený boj?

Ano, to jste vystihl přesně. Existují sice určité nuance, které si může každý člověk pod tímto heslem představit. Já to ale vnímám tak, že každý z nás musí při plnění úkolů vydržet tak dlouho, dokud se mu je nepodaří splnit. Nesmí se nechat odradit, nesmí se vzdát.

Přípravy Speciálních sil v loňském roce vyvrcholily cvičením nebývalého rozsahu

Dark Shadow, jak jste hodnotil jeho průběh a co všechno vám ukázalo?

Cvičení bylo zaměřeno na prověření našich nejambicióznějších schopností. A to těch, které garantujeme Českému státu, tak i deklaruujeme vůči spojencům. To se nám také stoprocentně povedlo. Zároveň jsme si ale chtěli udělat něco jako testy externích organizací. Nehledali jste tedy jen potvrzení, že jsme v nějaké oblasti dobří, ale chtěli jsme si vyzkoušet i záležitosti, které by mohly být našimi slabinami. Hledání slabých stránek je totiž nedílnou součástí našeho testování. Tento proces nás posiluje.

Součástí Speciálních sil je od července loňského roku i Centrum podpory Speciálních sil. V jaké fázi výstavby se v současné době nachází a kdy předpokládáte, že získá plně operační schopnosti?

V současné době nám jde o dosažení jistého stupně naplněnosti, abychom mohli postupně rozvíjet potřebné schopnosti. Začínali jsme z bodu nula. Také nyní jsme jen na určitém stupni personální naplněnosti. Ze všeho nejdříve tedy potřebujete lidi. Právě s nimi postupně budeme rozvíjet potřebné schopnosti. Nyní jsme tedy ve stavu, kdy jsme již částečně schopni naplnit ty dovednosti, které deklaruujeme po roce 2020 jako plně operační schopnosti. A to v takové míře, že jsme již nyní byli schopni právě tyto prvky začlenit do odborně taktického cvičení. Pokud v příštím roce dojde k plánovanému zahraničnímu nasazení, počítáme s tím, že do našeho kontingentu začleníme i příslušníky Centra podpory.

Součástí této jednotky je i skupina PSYOPS. Je to důsledek toho, že právě psychologické operace nabývají v poslední době stále více na významu?

Určitě. To naše středisko se jmenuje informačních a psychologických operací. Skládá se tedy ze dvou částí, které se vzájemně prolínají. Jedná se o informační a psychologické operace. Je to reakce na to, co se děje v současném světě. Tyto formy působení, které doplňují

kinetické činnosti jsou velice významné. My jsme připraveni s nimi pracovat a také se proti nim bránit.

Ve prospěch Speciálních sil působí také letecký odřad. Ten ale vznikl na bázi již existující vrtulníkové jednotky. Probíhá i u tohoto odřadu určitá výstavba? Pokud ano, tak co všechno je ještě potřeba dolaďit, případně jaký materiál a techniku je potřeba pořídit?

Letecký odřad speciálních operací jsme začali budovat na základě zkušeností, které byly získány v Afghánistánu. A teď nemyslím pouze naše zkušenosti, ale všech speciálních sil. Tehdy se dospělo k závěru, že právě úroveň a kvantita letecké podpory představuje určitý problém při plnění našich úkolů. Tato jednotka je budována tak, aby podporovala zejména speciální síly. Je velice dobře nastartovaná, ale v souvislosti s náročností dané problematiky je to nikdy nekončící úsilí. I proto bylo dosažení plných operačních schopností, v kontextu NATO, stanoveno až po roce 2020. Vyžaduje totiž pozornost nejen v technické oblasti tohoto projektu, ale i v personálním obsazení.

Součástí Speciálních sil je i jednotka aktivní zálohy. Jaké jsou vaše zkušenosti s ní, daří se vám do ní získávat kvalitní lidské zdroje?

Jsem přesvědčen, že se nám pro naplnění našich cílů daří získávat i v oblasti záloh potřebný lidský personál. Jedním z cílů našeho letošního odborného cvičení bylo právě začlenění příslušníků naší aktivní zálohy. K něčemu takovému nedošlo poprvé, ale na druhou stranu musím zdůraznit, že při tomto cvičení

byli v mnohem větší míře záložníci začleněni do jeho jednotlivých prvků. Ve výsledku tak bylo možné v jednom týmu vidět příslušníky šest set jedničky, Centra podpory a aktivní zálohy. Musím říci, že jsem byl velmi spokojen s působením záložníků.

Máte stejně dobrou zkušenost i při získávání skutečně kvalitních profesionálních vojáků pro Speciální síly?

Máme výhodu i nevýhodu, že čerpáme z bazénu lidí, kteří jsou již v armádě nějakým způsobem zakotvení. Během výběrového řízení vybíráme tedy z jedinců, kteří mají s armádou jistou zkušenost. Naším cílem je vybrat člověka, který je flexibilní a adaptabilní. A navíc má bojové atributy příslušníka Speciálních sil. To, co má za sebou z dřívějšího odborného působení v AČR, není pro nás až zas tak podstatné. To, že čerpáme z lidských zdrojů armády, je někdy vnímáno negativně. Odčerpáváme jí kvalitní lidi. Na druhou stranu se ale k nám dostávají lidé, kteří se ze systému nevytráří, ale u nás dále pokračují v odvádění velmi kvalitní práce ve prospěch armády.

Vaší podmínkou je tuším dva roky vojenské služby.

Přesně tak.

Neuvažovali jste nad tím, že byste udělali určitou výjimku pro příslušníky jiných ozbrojených složek?

Obecná výjimka na příjem expertů odkudkoli zde existuje od nepaměti. Nicméně, systémem se projevuje tak, že většinově bereme z té velké armádní skupiny. V případě Centra podpory se zamýšlíme nad tím, že bychom

nabírali přímo i z civilu. Kromě toho se zabýváme ideou snížení nároků na délku odsloužené vojenské praxe. Uvedené se děje v kontextu přizpůsobení se relativnímu nedostatku personálu, který je vhodný pro práci u všech bezpečnostních organizací. Musíme být totiž schopni upravit náš systém příjmu a výcviku tak, abychom se nezabrdili při změně prostředí. Nesmíme slevit ze zásadních kritérií a produkci kvality, nicméně musíme být otevření novým způsobům, úpravě systému výcviku.

V současné době působí Speciální síly v Afghánistánu a v Mali. Jak moc úspěšní jste v těchto misích a jak moc důležité jsou pro vás tyto zahraniční zkušenosti?

Malinko bych to poopravil. V současné době působíme na africkém kontinentě, ale není to Mali.

Myslel jsem, že působíte na severu Mali.

Ne, ta mise již skočila. Obecně jsou zahraniční zkušenosti nenahraditelné. V domácím prostředí můžeme simulovat jakoukoliv situaci, realita je ale realita. Tu nic nenahradí.

V příštím roce vás čeká nová mise, o co konkrétně by se mělo jednat?

Proces plánování je v tomto případě neustále v běhu. Reagujeme na požadavek koalice, která je zaměřená na boj proti islámskému státu a obecně terorismu. Plánování je tedy neustále v procesu. Existuje několik variant. Jedna z nich je výrazně náročnější, a to ať již se týká lidského potenciálu či financování, na druhou stranu přináší kompletní balík našich schopností včetně vlastního bojového

A fakta

Brigádní generál Pavel Kolář se narodil 6. února 1970 v Prostějově. V letech 1988 až 1992 absolvoval průzkumný směr na Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově. U speciálních sil postupně prošel funkcemi velitele skupiny, odřadu, náčelníka štábu a zástupce velitele střediska speciálního průzkumu bojových jednotek, náčelníka operačního oddělení štábu a zástupce náčelníka štábu 601. skupiny speciálních sil. Po návratu z aliančního velitelství speciálních sil v belgickém Monsu v roce 2011 působil jako zástupce ředitele a ředitel 603. provozního střediska Ministerstva obrany. V roce 2015 převzal funkci zástupce ředitele Speciálních sil MO. K 1. srpnu 2017 se stal ředitelem Speciálních sil MO. V říjnu letošního roku byl jmenován do hodnosti brigádního generála.

Pavel Kolář má za sebou působení v zahraničních misích v Bosně a Hercegovině a třikrát v Afghánistánu. Pracoval rovněž v mezinárodním štábu NATO a vojenské diplomacie v americké Tampě.

zabezpečení a bojové podpory z ostatních složek armády. Až bude proces plánování ukončen, musí dojít k jeho představení autoritám, které jsou nad námi. Nová politická garnitura po právu rozhodne o našem možném zasazení a jeho formě.

Zmínil jste, že Speciální síly jsou stále ještě ve výstavbě. Není pro vás příliš velkou zátěží zvládat tři mise najednou?

Ano, odčerpává to finanční zdroje, dochází také k opotřeбенí materiálu. Ani lidé se nám v operacích nestanou mladšími. Takže to má mnoho aspektů. Když se to však správně naplánuje, tak se to dá zvládnout. Je to součástí našeho života, každý, kdo slouží u speciálních sil, s tím musí počítat. Je to extrémní potvrzení kvality našeho výcviku, prokázání našich schopností a účelu existence, které jsou v souladu se zájmy České republiky.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a archiv Speciálních sil

Domino

Odbor komunikace MO představil společně s vojáky 4. brigády rychlého nasazení žákům Základní školy ve Žluticích a v Nejdku na Karlovarsku projekt POKOS, tedy přípravu občanů k obraně státu. Vojáci připravili pro žáky praktické ukázky základů první pomoci a chemické ochrany. Naučili se, jak se zachovat při živelních pohromách nebo jakým způsobem mohou zachránit život zraněnému kamarádovi. Praktické ukázky střídaly i přednášky o historii armády na našem území, ale padaly i dotazy na aktuální zkušenosti vojáků ze zahraničních misí.

V Londýně zemřel generálmajor Ivan Otto Schwarz, jeden z posledních československých druhoválečných veteránů a příslušníků RAF. Bylo mu 94 let a za druhé světové války byl příslušníkem 311. čs. bombardovací peruti ve Velké Británii. V lednu 1941 se ve svých 17 letech přihlásil jako dobrovolník do čs. zahraniční armády v Leamingtonu. Od roku 1942 až do roku 1945 létal nejprve na dvoumotorových letounech Wellington, později na čtyřmotorových letounech Liberator.

Vystřelit raketu a zničit nepřátelský vzdušný cíl je jen poslední článek řetězce činností, které při ochraně vzdušného prostoru vykonávají příslušníci 25. protiletadlového raketového pluku ze Strakonice. Aby vojáci neztráceli, ale naopak zvyšovali svoje schopnosti, musí pravidelně absolvovat výcvik. Jeden takový se konal v posádce ve Strakonících.

Ministerstvo obrany poskytuje na opravy válečných hrobů finanční dotace z programu Zachování a obnova historických hodnot. V roce 2017 bylo poskytnuto 31 dotací v objemu 8,496 mil. Kč, přičemž dotace byly poskytnuty na péči o 85 válečných hrobů.

Ve 24. ročníku mezinárodního Mistrovství Armády České republiky v zimním přírodním víceboji Winter Survival 2018 zvítězili Rakušané

Místo sněhu Bahna

Vítr přihnál chuchvalce mlhy. S trochou fantazie připomínaly starce s dlouhým bílým vousem. Skoro to vypadalo, že k více než šesti desítkám účastníků 24. ročníku mezinárodního Mistrovství Armády České republiky v zimním přírodním víceboji Winter Survival 2018 sestoupil sám spravedlivý strážce Jeseníků Praděd. Možná chtěl dohlédnout na fair play zápolení. Vojáci sedmi armád na skialpových lyžích se ale již dali do pohybu. Čtyřdenní, extrémně náročný závod v oblasti Hrubého Jeseníku odstartoval.

Winter Survival organizuje Generální štáb AČR a Univerzita obrany pravidelně od roku 1995. Letošního ročníku se kromě družstev jednotlivých složek Armády ČR účastnili i zástupci slovenské, belgické, rakouské, polské, německé a ukrajinské armády a poprvé v historii také dva týmy Policie ČR (ze zásahových jednotek Jihomoravského a Moravsko-slezského kraje). Jedná se o výběrový závod, na nějž nemůže přijet nikdo, kdo by detailně neznal problematiku přežití, vojenského lezení nebo práce s mapou. Představuje vyvrcholení výcviku u vojenských útvarů, ověření kvalit špičkově připravených vojáků, kteří pak přenášejí své zkušenosti zpět k jednotkám.

„Tento skutečně velice náročný závod má určitou tradici, vyvíjí se jeho obsah. Zpočátku byl spíše zaměřen do sportovní oblasti. Postupně ale stále více reagoval na očekávání velitelů. Organizátoři se snažili do něho začlenit co nejvíce vojenských dovedností. A právě díky tomu vhodnou formou doplňuje výcvik. Jednotliví účastníci zde mohou využít zkušenosti z něj. A platí to i naopak,“ řekl brigádní generál Ivo Střecha.

Obsazení bunkrů

Organizátoři Winter Survivalu projevují každoročně velkou invenci při vymýšlení nových a nových disciplín. K nim v minulosti patřil například hod nožem a sekerou na dřevěný terč, střelba z luku, rozšíření úkolů plnění dovedností z přežití, záchrana a poskytnutí první pomoci v lavině, záchrana parašutisty zachyceného na vysokém stromě, střelecký souboj a poskytnutí první pomoci vojákům, kteří byli těžce zraněni při výbuchu granátu v objektu horské chaty. Novinkou letošního ročníku bylo nalezení tří bunkrů prvorepublikového opevnění, jejich obsazení a likvidace cílů. U další z disciplín museli účastníci navázat spojení s pomocí vysílačky zavěšené ve třicetimetrové výšce v korunách stromů. Ta přitom měla vybitou baterii. A tak soutěžícím nezbývalo nic jiného, než s pomocí lan vytáhnout vylosovaného člena družstva do korun stromů. Ten tam měl zkompletovat vysílačku a navázat spojení. Premiéru zažilo i používání ortofotomap vedle klasických topografických map.

„Tohoto mistrovství se zúčastňujeme již delší dobu v podstatě ve stejném složení. Třikrát po sobě jsme vyhráli. Vloni jsme nedokončili ze zdravotních důvodů. Jeden z kolegů byl v té době na misi v Afghánistánu, takže se nemohl zúčastnit. Namísto něho jsme vzali úplně mladého kluka, který neměl příliš mnoho zkušeností, a na to jsme nakonec tak trochu dopltili. Letos jsme již v ideální sestavě. Naší výhodou je především vyrovnanost týmu. Dokonale se známe, známe také svoje limity a víme, kdo umí lézt, kdo zná dobře mapy atd. Jeden prostě nasadí tempo a zbývající dva ho s ním drží. Nic si nemusíme říkat. Tým je tady tak silný, jak je silný jeho nejslabší článek,“ vysvětluje kapitán Viktor Novotný ze 7. mechanizované brigády. „Vysloveně na survival

jste se nepřipravovali. V prosinci jsme měli týdenní přípravu na Krkomeň, což je pro pozemní síly nominační závod na Winter Survival. Měl nás na starosti instruktor ze 73. tankového praporu, který je nejen výborným lezcem. Zaměřili jsme se na přesuny a další disciplíny speciální tělesné a vševojskové přípravy. Skutečně natvrdo nás prověřil až Krkomeň, tento závod představuje nejlepší trénink. V průběhu roku nemáme žádnou speciální přípravu, musíme se věnovat svým vojenským profesím. Ve volném čase každý dělá to, co ho zajímá. Kolega například biatlon, já běhám na lyžích, v létě pak jezdím především na kole. Poslední člen týmu se věnuje triatlonu.“

Soutěžící museli strávit dvě studené noci v terénu, a to bez stanu, většinou v improvizovaně postavených bivacích. Improvizovaný byl i způsob stravování. Po celou dobu hlavního závodu si museli vystačit jen s povoleným materiálem a potravinami, které si vzali na startu. Bylo dokonce zakázáno používat větve nalámané ze stromů jako izolační či krycí materiál. V nižších polohách Hrubého Jeseníku letos není ani památka po sněhu. A tak namísto relativně pohodlnějšího přesunu na skialpových lyžích jednotlivé hlídky

zdořovaly trasu pěšky. Lyže nesly na zádech na batozích. O to více letošní survival bolel.

Skály jako oříšek

Už je tady ale skalní město. Soutěžící musí zdolat čtyři úseky feratových cest. Některé ze skal jsou přitom pokryté ledem, jiné slizkým povlakem na povrchu až příliš připomínajícím slimáka. S touto disciplínou se právě vyrovnává družstvo 43. výsadkového praporu z Chrudimi. Vede si velice dobře. Na konci cesty čeká dva vojáky slánění z vysoké skály. Třetí člen družstva se dostává dolů po šikmo nataženém laně. Jeden z Chrudimáků má viditelné problémy. Trpí silnými bolestmi zad. Po krátké poradě družstvo ze soutěže odstupuje. Je to již druhá rezignace. Před ním odstoupil i tým 15. ženijního pluku.

Pod skály dorazilo také ukrajinské družstvo. Rekrutovalo se z posluchačů Vojenské akademie v Oděse. Na poslední chvíli ale jeden z jeho členů odpadl, a tak se do něho zařadil vedoucí plukovník Ihor Ovcharuk. Jsou hodně houževnatí, jejich bojovnost je sympatická, ale viditelně jim chybí lepší příprava na plnění jednotlivých disciplín. Také s lyžemi ještě nejsou zcela srostlí. Chvilí sledují vysoké skály,

aby nakonec dospěli k názoru, že tuto disciplínu vynechají i za cenu plné penalizace. Přesto se rychle přesunují k další disciplíně. Chtějí dopadnout lépe, než jejich loňští předchůdci z výsadkového pluku.

Naopak Slováci, zastoupeni družstvem 5. pluku speciálního určení ze Žiliny, s feratovou cestou a se slaněním neměli problémy. „Na akci jsme se připravovali jen tři dny na skialpových lyžích v Malé Fatře. To nám ale nakonec s ohledem na zdejší sněhové podmínky moc nepomohlo. Kromě pondělí, kdy byl výšlap a sjezd, jsme nosili lyže na zádech,“ řekl nám zástupce slovenského družstva. „S lezeckými disciplínami problémy nemáme. Takovéto záležitosti jsou součástí našeho výcviku. Docela dobrou feratovou cestu máme postavenou v našem výcvikovém centru na Lešti a také nedaleko Žiliny ve Višňové.“

Skály má za sebou i český favorit soutěže, družstvo 7. mechanizované brigády. „Vždy jsme nejvíce bojovali s lezeckými disciplínami, je to tak trochu naše slabina. Také tentokrát jsme se umístili kolem devátého místa, takže nic moc. Pořadatelé ale vymysleli tuto disciplínu velice dobře, mně osobně se moc líbila. Máme rychlé přesuny, takže nám většinou stačí, když vyhraje jen některé z disciplín,“ vysvětluje kapitán Novotný.

Přehlédli zapadnutý jazyk

Na dalším úseku se pěší patrola vojáků dostává do kontaktu s protivníkem. Při ústupu byli dva z nich postřeleni. Po zásahu se oba zřítily asi z padesátimetrového strmého srázu v lesním porostu. Protivník byl umlčen, úkolem týmů je nyní ošetřit raněné a transportovat je s pomocí nosítek UT 2000 do bezpečí. Se střelnými poraněními si většina týmů ví rady stejně jako s transportem. Některá družstva ale přehlédnou zapadnutý jazyk jednoho z poraněných vojáků. V reálné situaci by to znamenalo jeho udušení. Zde to znamená nesplnění této disciplíny.

Střelba z ručních zbraní je ryze vojenská záležitost. Střílí se vstojе, bez podpory na vzdálenost zhruba čtyřiceti metrů na nekryté ležící figuru. „Naší slabinou je možná tak trochu paradoxně střelba. Prostě jsme zvyklí na jiné zbraně. Ve výzbroji totiž máme útočné pušky M4 a zde jsme stříleli z Brenů. Navíc i pistole Phantom se střílela na vzdálenost čtyřiceti metrů a na to už musíte být opravdu dobrý střelec,“ vysvětluje zástupce slovenského družstva. „Ta vzdálenost byla na pistoli skutečně poněkud větší, nebyla úplně standardní. Asi to mohlo někoho zaskočit. V tomto případě by měl člověk počítat s balistickou dráhou střely, musí tedy mířit výše. Někteří jedinci prý neměli v terči ani jeden zásah. Podmínky ale byly pro všechny stejné, takže je to o dovednosti a možná trochu i o štěstí,“ usmíval se kapitán Novotný ze 7. mechanizované brigády.

Rakušané ukázali přednosti

Čtvrtý, závěrečný den závodu byl ve znamení sjezdu na lyžích na čas a orientačního

Domino

běhu. Tady dominovalo družstvo 26. praporu horské pěchoty v Spittal an der Drau ve složení nadporučík Peter Lamprecht, rotmistři Daniel Buchacher a David Suntinger, které se nakonec stalo celkovým vítězem. „Disciplíny závodu se nám zamlouvaly. Škoda jen, že bylo málo sněhu,“ uvedl nadporučík Lamprecht, který působí u horské pěchoty jako instruktor výcviku. „Účast na českém Winter Survivalu je pro nás dobrou přípravou na závod ve Švýcarsku, který nás za nedlouho čeká. V Evropě není nic podobného, takže jsme rádi přijali vaše pozvání,“ dodal.

Na druhém místě skončila 7. mechanizovaná brigáda. „Rakušané nám ukázali, že sjezd mají na jedničku. V tom se jim určitě nedá konkurovat. Vyhráli jsme zde již čtyřikrát, samozřejmě, že jsme chtěli přidat pátý skalp. Po mnoha letech sem ale naši jižní sousedé přijeli opět v tom nejsilnějším složení. Jsou to instruktoři horských myslivců, tedy ti nejlepší z nejlepších. Ukázali nám, kdo tady vládne,“

komentoval celkové výsledky Viktor Novotný. Na třetím místě skončilo družstvo logistiky.

„S naším umístěním moc spokojeni nejsme, mohli jsme zabrat více. A to především v jednotlivých survivalových disciplínách. Pokud se týče přesunů, tak v tomto případě máme svědomí čisté. Myslím, že jsme šli nadoraz,“ nechali se slyšet Slováci, kteří skončili jako druhý nejlepší zahraniční tým na devátém místě.

„Je to pro nás dobrá zkušenost. Tak dlouhé přesuny normálně necvičíme. Spíše používáme vozidla. To nám dělalo největší problémy. Za nejlepší disciplínu považujeme zdolání feratové cesty. Ta byla moc dobře postavena,“ řekl nám na závěr zástupce zásahové jednotky Jihomoravského kraje, tedy toho lepšího (11. místo) ze dvou policejních týmů, pro které letošní survival představoval premiéru.

Text a foto: Vladimír Marek

Předsdkyně výboru Vojenského fondu solidarity brigádní generálka Lenka Šmerdová převzala šek v hodnotě 10 000,- Kč a věcný dar v podobě kalendářů od společnosti Omnipol a. s., agentury SKY Promotion s. r. o. a příslušníků velitelství Vzdušných sil AČR.

V rámci projektu o spolupráci „State partnership program“ přijeli do České republiky na třídní návštěvu velitel Texaské národní gardy generálmajor John Nichols a velitel Nebraské národní gardy generálmajor Daryl Bohac. Hosty na Generálním štábu přijal 1. zástupce náčelníka Generálního štábu AČR generálporučík Jiří Baloun. Ve stejný den také diskutovali s náměstkem ministryně obrany Jakubem Landovským a zástupcem náčelníka Generálního štábu – ředitelem SOC MO generálmajorem Jiřím Vernerem na Ministerstvu obrany ČR. Krátce se zde setkali i s ministryně obrany Karlou Šlechtovou.

Seďm příslušníků Velitelství Vojenské policie Tábora vystřídá čtyři své kolegy na základně BDSC v Bagdádu, kde budou působit po dobu šesti měsíců. Jejich úkolem je plnění poradenské a výcvikové činnosti pro irácké ozbrojené síly se zaměřením na výuku základních policejních činností ve střelecké, taktické a zdravotnické oblasti.

Novým náčelníkem Generálního štábu AČR bude od 1. 5. 2018 generálporučík Aleš Opat

Generál s čestnou legií

Novým náčelníkem Generálního štábu Armády ČR by se od 1. května 2018 měl stát generálporučík Aleš Opat. Ministryně obrany Karla Šlechtová tento svůj návrh projednala s prezidentem republiky a se stávajícím náčelníkem GŠ armádním generálem Josefem Bečvářem, kterému končí závazek.

V souladu s Ústavou a zákonem o ozbrojených silách Karla Šlechtová tuto změnu navrhla vládě, která následně navrhne jmenování nového náčelníka GŠ AČR prezidentu republiky.

„S panem prezidentem jsem svůj návrh projednala. Generálu Bečvářovi končí v červnu závazek a já mu moc děkuji za vše, co pro naši armádu udělal. Nejen ve funkci nejvyšší, ale i za desetiletí své vojenské kariéry odvedl velký kus práce,“ uvedla ministryně.

„Generál Opat má moji plnou důvěru. Velitel jednotkám na našem území, kontingentům v misích na Balkáně i v Afghánistánu, má zkušenosti z vojenské diplomacie. V jeho osobě bude zachována stabilita a kontinuita armádního velení. A co je pro mě velmi důležité, má mezi vojáky i odborníky velký respekt,“ zdůraznila Karla Šlechtová.

Ministryně navrhne, aby generál Bečvář skončil ve funkci k 30. dubnu a od 1. května nastoupil generál Opat. Následující dva měsíce

do ukončení závazku generála Bečváře bude standardně docházet k předávání funkce.

Generálporučík Aleš Opat

Narodil se 9. 9. 1964 v Hranicích na Moravě. Po absolvování Vojenského gymnázia v Opavě vystudoval v letech 1983 až 1987 Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově. Vojenskou kariéru zahájil na různých velitelských funkcích u 4. tankové divize v Jihlavě.

V roce 1992 se účastnil nasazení v misi UNPROFOR na území bývalé Jugoslávie. Tehdy došlo k ofenzivě Chorvatů. Silou se pokoušeli vytlačit Srby ze Srbské Krajiny. Při postupu fronty se ztratila francouzská jednotka. Společně s generálem Petrem Pavlem a plukovníkem Karlem Klinovským tehdy nasedli do transportérů a pátrali po zmizelé jednotce. Nakonec ji našli v srbském obklíčení v obci Goleš. Všude kolem vybuchovaly chorvatské granáty. Přesto se jim podařilo naložit do transportérů nejen třiapadesát živých francouzských vojáků, ale i ostatky dvou mužů roztrhaných minometnou palbou.

„Francouzi nikdy nezapomenou na tento váš odvážný a vysoce symbolický akt pomoci, tolik potřebný mezi členy koalice. Žádná mise nemůže být úspěšná bez vzájemné podpory spojenců. Vy jste Francii pomohl ve chvíli, kdy vás potřebovala,“ uvedl v únoru 2012 francouzský velvyslanec v České republice Pierre Lévy krátce předtím, než jménem prezidenta Francie jmenoval generála Aleše Opata rytířem Řádu čestné legie.

Přelomový byl pro Aleše Opata rok 1994, kdy začal sloužit u 4. brigády rychlého nasazení. Tomuto elitnímu svazku zasvětil významnou část své profesní kariéry. Počátkem roku 1996 odjel v hodnosti kapitána se svými vojáky jako velitel

3. roty 6. mechanizovaného praporu do alianční mise IFOR v Bosně a Hercegovině. Jeho jednotka si zřídila základnu v obci Brezičany. Již 22. ledna 1996 zahájila přebírání prostoru odpovědnosti od roty „A“ britské lehké divize. Následující den příslušníci roty začali plnit bojový úkol tím, že v zóně separace v prostoru Otoky zadrželi skupinu ozbrojených osob. Postupně v druhé polovině ledna 1996 naši vojáci zadrželi a odzbrojili celkem dvacet lidí a zabavili různé druhy zbraní. Začalo tak dlouhé a náročné období odzbrojování místního obyvatelstva.

Do Bosny a Hercegoviny se vrátil ještě jednou, a to v roce 2000, již jako velitel 43. mechanizovaného praporu AČR pro operaci SFOR II. V letech 2002 až 2003 působil v operaci KFOR. Po skončení této mise se v roce 2004 stal velitelem 4. brigády rychlého nasazení. O tři roky později působil jako velitel kontingentu AČR – náčelník štábu mnohonárodnostního provinčního rekonstrukčního týmu v operaci ISAF v Afghánistánu. V roce 2008 nastoupil do funkce zástupce ředitele a následně také ředitele sekce rozvoje druhu sil – operační sekce MO. V letech 2010 až 2014 dělal zástupce náčelníka Generálního štábu – ředitele Společného operačního centra MO. Následovaly tři roky strávené na území Belgie ve funkci národního vojenského představitele ČR na strategickém velitelství NATO SHAPE v Monsu. Po návratu do vlasti byl ustanoven do funkce zástupce náčelníka Generálního štábu – náčelníka štábu a jmenován do hodnosti generálporučíka.

Aleš Opat absolvoval Vysokou školu velení a štábu námořní pěchoty ve Virginii, Královskou akademii obranných studií v Londýně a NATO Defence College v Římě.

Žádné změny výsluh

V poslední době začaly mezi vojáky kolovat informace, že se od roku 2020 bude měnit systém vyplácení výsluhových náležitostí. Údajně by se výsluhy měly snížit nebo vyplácet jen po dobu 5 let u mužstva, poddůstojníků a praporčků a 10 let u důstojníků. Podobná tvrzení nejsou pravdivá.

Výsluhové náležitosti jsou upraveny zákonem o vojácích z povolání. Jakákoliv změna je možná jedině změnou zákona. Žádná výše uvedená úprava nebyla navržena v minulosti a na Ministerstvu obrany se nepřipravuje ani nyní.

„Při setkáních s vojáky nebo na sociálních sítích jsem zaznamenala obavy, že se chystá regulace výsluhového příspěvku. Podobné fámy kategoricky odmítám! Chci všechny vojáky ujistit, že nehodlám na současném systému nic měnit. Všem, kteří nasazují životy a zdraví pro naše bezpečí, náleží výsluha plným právem,“ říká ministryně obrany Karla Šlechtová.

Omezení práv a zvýšené povinnosti během služby jsou vojákům z povolání po odchodu do zálohy kompenzovány právě výsluhovými náležitostmi. Navíc i po odchodu z činné služby se nadále jedná o občany, kteří jsou schopni díky svému výcviku a přípravě pomoci společnosti při mimořádných a krizových situacích.

„Šíření podobných dezinformací ohrožuje personální stabilitu ozbrojených sil i bezpečnostních sborů. Ti, kteří se na tom podílejí, si zahrávají s obranyschopností naší země,“ dodává ministryně Šlechtová.

Text: Jan Pejšek, foto: archiv AR

A KVÍZ

1. Hymnu NATO složil:

- velitel britské letky J. L. Wallanec
- dirigent lucemburského armádního orchestru André Reichling
- americký vojenský kapelník John Philip Sousa

2. Milan Rastislav Štefánik se v nově vytvořené Republice Československé stal prvním ministrem:

- války
- obranu
- vojenství

3. V době kritického ohrožení Československa v září 1938 byl náčelníkem Hlavního štábu (obdoba Generálního štábu):

- generál Jan Syrový
- generál Stanislav Čechek
- generál Ludvík Krejčí

4. Republika Československá si vytvořila v roce 1920 i řadu symbolů. Jeden z nich představuje obrázek nahoře. Je to:

- velký znak Republiky Československé
- znak prezidenta Republiky Československé
- znak branné moci Republiky Československé

Správné odpovědi: 1. b, 2. c, 3. c, 4. a

Připravil: Vladimír Marek

Prohlubování spolupráce členských států NATO v plánování a provádění operací

Allied Spirit VIII

Přes 4 000 vojáků z 10 zemí se zúčastnilo cvičení v německém Hohenfelsu na přelomu ledna a února tohoto roku. Armáda České republiky byla zastoupena 30 příslušníky 22. základny vrtulníkového letectva Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou. Oproti předchozím ročníkům byla naše úloha především v oblasti velitelské podpory vzdušných operací, tedy bez přímého zastoupení našich pilotů či mechanizovaných brigád, jako tomu bylo v předešlých ročnících.

Cílem cvičení byl výcvik personálu v plánování leteckých (vrtulníkových) operací v mezinárodním prostředí, prohlubování interoperability a udržitelnosti DSQOC (Deployable Squadron Operation Centre) ve struktuře vrtulníkového úkolového uskupení (US) a ověření a přizpůsobení postupů při vrtulníkových operacích vedených z DSQOC. Rolí US, do jehož velitelského elementu jsou čeští vojáci zapojeni, je vzdušná podpora pozemních operací 12. mezinárodní mechanizované brigády pod velením Polska. Tato podpora spočívá především v útočných a transportních operacích, včetně transportu zraněných (MEDEVAC). K tomu slouží celá škála letecké techniky, konkrétně AH-64, CH-47 a UH-60 v transportních verzích i úpravě MEDEVAC. Přesun na cvičení proběhl ve dvou vlnách. Předvoj (přesun o dva dny dříve před hlavními tělem) tvořil logistický personál, personál DSQOC a řidiči 14. logistického pluku zabezpečující převos materiálu. Hlavní tělo cvičící jednotky se přesunulo autobusem, kdy se mimo naprosto unikátně dlouhého čekání na D1 nestalo nic zajímavého.

Dle scénáře

Námět byl předem pevně dán. Nepřátelské síly (fiktivní aliance zemí pod názvem Skolkán) postupovaly z území Skandinávie jihozápadním směrem za účelem získání dominance v regionu. Aktuálně nepřátelská aliance získala území střední Evropy a překračuje hranice Německa, kde byla zeměmi NATO vybudována úkolová uskupení za účelem zastavení nepřátelských sil. 12. mmb je součástí těchto uskupení a připravuje se na obrannou operaci s cílem vyčerpat nepřítele za účelem vytvoření příležitosti k protiútok. Celé cvičení a naši roli shrnul kapitán Filip Šilhan, velitel naší jednotky. „Účast na cvičení Allied Spirit VIII je pro nás příležitostí zejména ve smyslu přímé integrace českého personálu do štábu americké vrtulníkové jednotky. Díky rozdělení cvičících do jednotlivých funkčních skupin štábu není nadále možné plánovat v českém jazyce dle českých zvyklostí, ale musíme se učit a dodržovat postupy, které jsou pro náš nadřazený stupeň standardem. Tento způsob začlenění bezesporu umožňuje rozvoj interoperability českého personálu v rámci plánování reálných

vrtulníkových operací v co nejreálnějším prostředí. Hlubší poznání organizací práce a struktury velení tradičního koaličního partnera je jenom dalším bonusem.“

Podpora všem

Pro naše vojáky představovalo zapojení do struktur významné rozšíření zkušeností v mezinárodním prostředí. Bylo vyhodnocováno, kdo potřebuje leteckou podporu, jak bude poskytnuta, tedy o jakou půjde techniku pro co nejefektivnější přeskupení sil a jejich podporu. Americký poručík Julia Frassetto dále k zapojení uvedl: „Při cvičení zdůrazňujeme naši připravenost podpořit pozemní síly, tedy vést operace efektivně a některé státy i naučit lepší koordinaci pozemních a vzdušných sil, které musí operovat zcela bezchybně, ruku v ruce. Umožňuje to mnohonárodním silám, aby nás přidaly do svých plánů a využily toho, co nabízíme, jako strategickou výhodu pro efektivnější vedení mise.“

Čeští letci byli zapojeni do letecké pracovní skupiny ještě před tím, než se přesunuli do taktického výcvikového prostoru,

A fakta

Do cvičení Allied Spirit VIII se zapojilo přes 4 000 účastníků z 10 zemí. Místem konání se stal tradičně Hohenfels v jihovýchodním Německu. Kromě 2 420 účastníků ze Spojených států se zapojili i vojáci ze spojeneckých a partnerských zemí Albánie, Kanady, České republiky, Dánska, Itálie, Litvy, Polska, Rumunska a Spojeného království. Mnohonárodním brigádám velela 12. mechanizovaná brigáda z Polska.

známého také jako „box“. Zde byla skvělá koordinace sil i na poli servisním, kdy sgt. Paul Kitchen předvedl kroky potřebné k dokonalému zvládnutí všech servisních úkonů na vrtulníku UH-60 Blackhawk. Zároveň to byla i zkouška jazyková, ve které ovšem uspěl každý příslušník z 22. základny vrtulníkového letectva na výbornou. Dlouhodobě patříme v Evropě k naprosté špičce v jazykové průpravě. Tím, že byla rychle zvládnuta příprava na zemi, zejména s ohledem na výše uvedený servis, mohl být vrtulník k operacím nasazen dříve a podpora přicházela včas, bez zbytečných prodloužení.

Operační dialog

V rámci operačního střediska byl často veden dialog s ohledem na správné zapojení sil. Tím tak nešlo pouze o podporu ostatních národů, ale i výměnu důležitých a cenných zkušeností mezi dvěma zeměmi, které společně pracují na úspěšném plnění mise, tedy USA a České republiky. Součástí bylo procvičení všech možných scénářů, včetně nasazení stroje AH-64 Apache při kontrole perimetru, nebo ochraně sestřeleného stroje a provádění operací MEDEVAC. Z logistického pohledu bylo třeba zajistit takřikající letecký most za pomocí strojů CH-47 Chinook. Ten díky své kapacitě mohl zásobovat pozemní jednotky, ale v případě potřeby i zajistit paravýsadek či svoz raněných. K tomu byl primárně určen UH-60 Blackhawk, ale cvičila se i varianta za pomocí Chinooku. Nejdůležitější bylo neustále postupovat vpřed, nezastavit se a zbytečně se nezdržovat. Tím odrazit útok nepřítele (či nepřítele zcela ochromit a eliminovat) a území získat opět pod plnou kontrolu. To vše se podařilo a dle slov kapitána Šilhana by taková míra zapojení a formy výcviku byla vítána i v domácím prostředí České republiky. Američtí mentoři mají díky svým letitým zkušenostem z bojů na všech frontách a prakticky v jakémkoliv prostředí co nabídnout nejen nám, ale i všem zemím, pro které se stal Allied Spirit VIII pomyslným vrcholem výcviku pozemních a vzdušných sil.

Tři stovky vojáků 41. mechanizovaného praporu a přidělených prvků ladily přípravu na zahraniční misi do Litvy

Příprava na Litvu vrcholí

Děšť, sníh, ostré slunce i krutý mráz. To byly dva týdny tvrdého nepřetržitého výcviku ve Vojenském újezdu Hradiště v Doupovských horách pro tři stovky vojáků prvního rotního úkolového uskupení vyčleněného do zahraniční operace eFP (Enhanced Forward Presence) v Litvě.

Jednotlivé čtyři plní zadané úkoly na svých určených stanovištích. Jedna z čet je ukryta ve zbudovaných zákopech na kopci a díky svému bílému maskování dokonale splývá se sněhovou pokrývkou. Horizont ukrývá i tři Pandury, které jsou připraveny pro rychlé stažení jednotky po splnění úkolu, pro něž byla četa v dané lokalitě vysazena.

Zastavit nepřítele a rychlý ústup

„Tato četa se během včerejšího dne stáhla na další palebnou čáru a jejich úkolem je během noci připravit palebný přepad na čelo postupujícího nepřítele, zastavit ho v postupu a oslabit jeho jednotku,“ říká podplukovník Jiří Líbal, zástupce velitele 41. mechanizovaného praporu Žatec a zároveň řídicí cvičení. „V noci museli zbudovat minové pole na příjezdové trase, po které musí nepřítel se svojí technikou projet. V dostatečné vzdálenosti si pak i pro sebe museli ve sněhu vybudovat kontrolní stanoviště, odkud budou sledovat postupujícího nepřítele.“

Vojáci musí v zalehnutých pozicích vydržet mnoho hodin, jejich pozornosti díky zaměřovací technice neunikne žádný pohyb na protější kopci. Příjezdovou cestu neustále monitoruje osádka Panduru. Operátor neustále sleduje obrazovku a vyhodnocuje zaměřená místa. Za jakéhokoliv počasí, ve dne v noci, dokáže zaznamenat jakýkoliv pohyb. Rota je pod stálou komunikací, čeká se na povel k útoku.

Boj na zdrženou

„Pohyb, vidím pohyb, horizont dvanáctá hodina,“ prořízne ticho první informace. Všichni zaujmou své pozice. Nepřítel se blíží po příjezdové cestě. Na konci cesty na křižovatce je čeká minové pole. Maskovaní vojáci se připravují na palebný kontakt s nepřítelem.

„Po prvním výbuchu v minovém poli, palte,“ zní slova velitele.

První vozidlo najelo na minu, z poškozeného vozidla vyskakují vojáci. V tu chvíli se nepřítel ocitá pod nepřetržitou palbou útočící jednotky. Brání se a opětuje palbu krytí technikou.

Okamžik překvapení se stává výhodou útočících vojáků.

„Mám poslední stovku, budu bez munice,“ hlásí jeden ze zalehnutých vojáků. „Přebíjím!“ – „Kryju,“ odpovídá vedle ležící člen týmu.

Náboje a munice dochází, je potřeba se rychle stáhnout. Část nepřátel se podařilo eliminovat. Úkol jednotka splnila, nepřítel byl zdržen v postupu.

„V tuto chvíli je pro útočící vojáky důležité vedení boje na zdrženou, provedli palební přepad, zničili přední část jednotky nepřítele a nyní se musí pomoci kolové techniky rychle stáhnout na další palební čáru,“ vysvětluje podplukovník Líbal.

Ve chvíli, kdy došlo k zastavení postupu nepřátelské jednotky, útočící vojáci se stahují. Pandury jsou připraveny, aby zasahující vojáky rychle přepravily na určené místo, kde zaujmou další obranné postavení.

Prioritou je sladění jednotky

Jádro rotního úkolového uskupení vyčleněného pro zahraniční operaci eFP v Litvě tvoří především příslušníci 41. mechanizovaného praporu ze Žatce. Jednotka je však doplněna o ženisty 15. ženijního pluku, dělostřelecké návodčí z 13. dělostřeleckého pluku, mechaniky pro opravu Pandurů, spojaře, logistiky a další specialisty přidělených prvků. „Tímto složením se standardní mechanizovaná rota stává velmi specifickou, protože tím, že obsahuje všechny tyto prvky, má velmi široký záběr,“ vysvětluje podplukovník Líbal. „Pro velitele je však tato příprava velmi složitá i v tom, že se musí naučit tyto speciality, kteří se stali součástí jednotky, úkolovat, a řídit jednotlivé prvky sestavy, které normálně nejsou do této jednotky začleněny.“

Nepřátelskou jednotku, jež tady na Hradišti simulovala nepřítele, tvořili vojáci ze 102. průzkumného praporu.

Drsné prostředí Doupova prověřilo jednotku všemi extrémními únorovými počasí. „Během těchto dvou týdnů tvrdého a náročného výcviku se museli všichni vypořádat s deštěm, s novým přídelem sněhu i s neustálým kolísáním

teplot během dne i v noci, což bylo náročné jak pro psychickou a fyzickou kondici vojáků, tak i pro techniku,“ upozorňuje podplukovník Jiří Líbal.

Na šest měsíců i s Pandury

„Vojáci tady na Doupově se v prvním týdnu zdokonalovali především ve střelbách, a to jak v ručních, tak i lafetovaných zbraních, a dále se drilovaly bojové střelby mechanizovaných čet,“ konstatuje řídicí cvičení podplukovník Líbal. „Ve druhém týdnu se prověřovaly všechny odborné schopnosti jednotky, včetně techniky. Vyvrcholením výcviku byla kontrola sladění celého rotního úkolového uskupení. Sladění jednotky jako celku bylo pro velitele velmi důležité. Musí si být naprosto jistý, že pokud vydá určitý povel, tak jednotka splní úkol přesně tak, jak ho naplánoval,“ doplňuje zástupce velitele Líbal.

Tento dvoutýdenní výcvik, který skončil ve Vojenském újezdu Hradiště v polovině února, byl první přípravou rotního úkolového uskupení, které bude nasazeno v zahraniční operaci v Litvě. Další taktické cvičení s bojovými střelbami čeká vojáky v dubnu letošního roku. První rotace prvního úkolového uskupení začne plnit úkoly v zahraniční operaci eFP v Litvě letos v červnu. S nasazením se počítá po dobu šesti měsíců a žatečtí vojáci do Litvy vyjedou i se svými bojovými vozidly pěchoty Pandur.

„Pro vojáky ze žateckého 41. mechanizovaného praporu je to další ze zahraničních misí,“ dodává podplukovník Jiří Líbal. „V Litvě posílí alianční jednotky NATO a naše jednotka bude začleněna do bojového uskupení.“

Text: Jana Deckerová, foto: Jana Deckerová a Jan Kouba

A fakta

Zahraniční operace eFP (Enhanced Forward Presence) v Litvě je pro Českou republiku jeden z aliančních závazků. K posílení východního křídla NATO bude do Litvy nasazena mechanizovaná rota s obrněnými vozidly Pandur, posílená ženijní četou, zdravotnickým týmem, četou palebné podpory a logistickou jednotkou. V Litvě bude působit do ledna 2019 v počtu 250 osob.

Reportáž z pokračující přípravy 10. strážní roty BAF pro zahraniční operaci Bagram Air Field

„Desítka“ míří pod Hindukúš

K hustě obydlené afghánské vesnici se blíží patrola českých vojáků. Postupuje pomalu. Monitoruje okolí i samotné vesničany. Obezřetnost je namístě, na každém kroku může číhat smrt. Technika s několika vojáky zůstává na okraji vesnice a pozorováním jistí vojáky patroly. Vojáci se blíží k místu setkání s nejvyšším představitelem vesnice. Kolem budovy rozestavují hlídky a jistí její účastníky. Doprovází je tlumočnick. Jednání začíná: Salam alejkum – Alejkum salam!

Běžná afghánská vesnice. Zvědaví vesničané na každém kroku. Jednotka vojáků je roztažena v rozestupech na téměř sto metrech, pokyny velitele vždy proletí ke každému vojákovi v několika vteřinách. „Držte rozestupy, pohybujte se po vyšlapané pěšině a dívejte se kolem sebe a pod nohy,“ zní povel velitele.

Všichni tuší, že každé odpoutání pozornosti by mohlo mít katastrofální důsledky. Stačí jeden chybný krok nebo přehlédnutí, nástražné systémy mohou být všude. Mezi vojáky probíhá neustálá komunikace. „Všude čisto, nevidím žádný podezřelý pohyb, cesta bezpečná,“ hlásí první hlídka na hrotu. Jednotka pomalu vstupuje do vesnice. Dvoučlenná hlídka zalehává do ochranného valu a monitoruje vzdálené okolí. Další hlídky se staví kolem budovy, kde bude probíhat jednání.

V zorném poli nepřátel

Představitelé vesnice vítají velitele české jednotky a jeho doprovod s tlumočnickem. Na zemi je připravený čaj. Vše probíhá v přátelském duchu. Velitel při jednání za jednotku zdůrazňuje nabídku pomoci a ochranu vesnici.

Klid a ticho po chvíli prořezává zadunění po RPG útoku na vozidlo, které zůstalo na kraji vesnice. „Jedenáctá hodina, uvnitř objektu vidím pohyb,“ opakuje několikrát voják předsunuté hlídky v ochranném valu. „Mám ho! Dostal jsem ho!“, hlásí další, který zachytil útočnicka. Vojáci kryjí palbou spolubojovníky, kteří se stahují za budovy do bezpečí. Útočníci opětují střelbu.

První pomoc na místě

Hlavním úkolem celé jednotky je dostat se mimo objekt a stáhnout se do bezpečí. Velitel zjišťuje stav jednotky, povolává techniku, která po naložení raněných bude krýt jejich ústup. „Kryjte ústup palbou,“ zazní povel velitele.

„Šest raněných,“ zní první informace v komunikátorech. Najít bezpečný úkryt pro sebe, to je první zásada. Pak teprve pomoci ostatním. „Průstřel stehna, zaškrtnu ti to, je to dobrý, budeš v pořádku,“ říká ošetřující raněnému a okamžitě nasazuje škrtidlo nad ránu. Druhý voják okamžitě zapisuje dobu zaškrtnutí.

„Jdeme na to, zvládneš to,“ křičí a podpírá raněného a všichni utíkají směrem k nákladnímu vozu do bezpečí. „Kryjte nás, ted!“ – Vesnici se rozléhá kulometná palba.

Část jednotky se stahuje k technice a nakládá raněné. Jsou kryti jednou z budov. Zbývající kryjí palbou jejich ústup. Úkolem je v co nejrychlejším čase naložit raněné a stáhnout se do bezpečí. Velitel mezitím povolává vrtulník, který dopraví raněné do polní nemocnice.

W-3A Sokol v roli MEDEVAC

Technika přiváží raněné na bezpečné místo, kde dojde k dalšímu ošetření. Ranění se musí roztrdit, zkontrolovat škrtidla, případně je povolit a znovu zaznamenat čas. Všechno probíhá velmi rychle. Je znát, že tyto postupy mají vojáci nadřilované. Po ošetření se ranění rychle nakládají na korbu techniky. „Hlavou dopředu, nohy vzadu,“ upozorňuje zdravotník vojáky s nosítky. A okamžitě zakleká k dalšímu raněnému. Vše musí jít jako na drátkách, na zdržování není čas.

Vozidlo přijíždí na místo, kde přistane vrtulník. Jeden z vojáků připravuje z hliníkové fólie

improvizovaný kříž pro místo přistání. Zlatá fólie září na bílém sněhu. „Tři minuty do přistání vrtulníku,“ ozývá se další pokyn velitele.

Doprovázející vojáci se staví do „kruhovky“. Oči mají na stopkách. Během chvíle je slyšet vrtulník. Přistává na improvizovaný alobalový kříž. Sníh je všude kolem. Vrtule ještě rotují, ale vojáci už vysazují raněné a jsou připraveni vyrazit ke stroji. Ranění jsou během chvíle naloženi, vojáci se stahují zpátky k vozidlům. Vrtulník roztáčí vrtule a během chvíle odlétá s raněnými na palubě.

Kontrola sladěnosti

„Finální příprava 10. strážní rotý BAF (Bagram Air Field) tady na Boleticích vyvrcholila dvou-týdenním výcvikem,“ informuje nadporučík Daniel Píša, zástupce velitele 10. strážní rotý BAF a současně řídící cvičení v Boleticích. „Jádro jednotky tvoří příslušníci 42. mechanizovaného praporu Tábor, na své nasazení v zahraniční operaci v Afghánistánu se vojáci připravují intenzivně již od října loňského roku. K jejich nasazení dojde koncem letošního března.“

Domino

Ve středu 7. února 2018 vzala vláda České republiky na vědomí informace o třech veřejných zakázkách, které předložila ministryně obrany Karla Šlechtová. Jde o pořízení materiálu a zajištění služeb nutných pro bezproblémový chod a fungování vojáků jak při cvičeních na území České republiky, tak při jejich působení v zahraničních misích.

Náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář navštívil 21. základnu taktického letectva Čáslav. Generála doprovázel velitel Vzdušných sil AČR generálmajor Jaromír Šebesta, kardinál Dominik Duka a generálmajor Emil Boček. Hosté se podrobně seznámili s úkoly základny, její infrastrukturou a provozovanou leteckou technikou.

V Bruselu se uskutečnilo zimní plenární zasedání Výboru pro národní záložní síly při NATO (NRFC), které již potřetí v rámci českého předsednictví v tomto Výboru řídil brigádní generál Jaromír Alan, ředitel sekce rozvoje a plánování schopností Ministerstva obrany. 47 účastníků z 20 států, včetně čtyř pozorovatelských zemí, rozhodlo o dalším směru vývoje práce tohoto Výboru a jeho aktivitách ve prospěch Aliance.

Vojáci se na střelnici Ondřejov zdokonalovali ve střelbách z lafetovaných a ručních zbraní, v házení ručních granátů a následně zahájili třídní kontrolu sladění jednotlivých čet. Během komplexního výcviku se do přípravy zapojili vojáci ze 131. dělostřeleckého oddílu Jince a leteckou podporu zabezpečili příslušníci 24. základny dopravního letectva Praha Kbely.

Afghánská realita v Boleticích

„Jednotlivé scénáře byly inspirovány reálnými situacemi, s nimiž se mohou vojáci v průběhu svého nasazení v zahraniční operaci setkat,“ pokračuje nadporučík Píša. Scénář bojových střelb byl prý zčásti inspirován skutečnou událostí, kterou museli před čtyřmi lety řešit vojáci 2. strážní roty. Při jednání s místními představiteli v husté obydlené afghánské vesnici došlo k RPG útoku na vozidlo. Výsledkem incidentu bylo šest těžce raněných. „Bylo nutné je dopravit do bezpečí, poskytnout jim první pomoc, připravit je pro odsun a transportovat vrtulníkem W-3A Sokol v roli MEDEVAC.“

Je důležité sáhnout si na dno

Jednou z hlavních priorit celého výcviku příslušníků 10. strážní roty BAF byla zároveň sladění celé jednotky, která bude minimálně šest měsíců působit jako jeden tým při plnění operací v Afghánistánu.

„Výcvik byl od samého počátku v říjnu minulého roku postavený jednak na fyzické, ale především na psychické náročnosti,“ konstatuje Píša. „Jsme jednotkou, která na této skutečnosti postavila celou fázi půlročního výcviku. I vojáci, kteří prošli několika zahraničními operacemi tvrdí, že takto náročnou a reálnou přípravu ještě nezažili. Během přípravy si sáhli nejen na fyzické, ale také na své psychické dno,“ dodává zástupce velitele.

O tom, že tento výcvik vojáků je velmi náročný, nepochybují ani vojenští psychologové, kteří se od počátku na jejich přípravě podíleli. „Důležitou součástí přípravy do zahraniční mise je pro každého i psychologická část,“ konstatuje psycholog 42. mechanizovaného praporu nadporučík Patrik Weiss.

Text: Jana Deckerová, foto: autorka a npor. Daniel Píša

Sáhnout si až na dno

Komplexní připravenost vojáka na boj má dvě podstatné složky. Taktickou, čili bojovou připravenost, a tu druhou a velmi zásadní, psychologickou přípravu. Jedno bez druhého nefunguje. Toto si uvědomilo na začátku přípravy vojáků na zahraniční operaci v Afghánistánu i velení 10. strážní rotы BAF. Proto se od počátku jejich výcviku na přípravě podílí i vojenští psychologové z odboru operační psychologie Agentury vojenského zdravotnictví.

„Požadavek na přítomnost psychologů po celou dobu přípravy vojáků do nadcházející zahraniční operace v Afghánistánu vzešel přímo od velení 10. strážní rotы,“ říká nadporučík Patrik Weiss, psycholog 42. mechanizované praporu ze Žatce. „Náročnou psychologickou přípravou prošla v rámci výcviku už naše tábořská 4. strážní rota. Během svého nasazení se tato příprava velmi osvědčila, proto na ni naše velení kladlo velký důraz.“

Každý máme svůj hardware

Mnohé o sobě víme, mnoho o sobě tušíme. Pokud jsme nějaké zátěžové situace prožili, víme, jaká byla naše reakce. Důležité pro nás je následné vyhodnocení, zda jsme reagovali správně. Pokud ne, vzali jsme si z toho ponaučení, a pokud se dostaneme do stejné situace, naše rozhodnutí bude založeno na tom, co jsme už jednou zažili. Vše je o hlavě a našem „hardware“, na jehož paměťový disk ukládáme všechny naše prožitky a zkušenosti. Velmi cennou zkušeností tak může být zjistit o sobě věci, které ani netušíme.

Fyzická i psychická připravenost

Příprava na afghánskou misi začala v říjnu loňského roku. První velká zátěž čekala na vojáky na Doupově v podobě náročného nepřetržitého osmdesátikilometrového pochodu. Se zátěží, s plnou polní. „Pochod trval jeden a půl dne za velmi drsného počasí a v náročném terénu,“ vzpomíná psychologka podplukovnice Helena Sováková z odboru operační

psychologie, která se podílela už na přípravě 4. SR BAF. „Že to bude velmi tvrdá záležitost, o tom nikdo nepochyboval, ale během pochodu se účastníci dovídali, že cílové místo se o několik kilometrů natáhne. Byla to jedna z plánovaných psychických zátěží, která ve spojení se zátěží fyzickou může dostat člověka na dno jeho sil. O tom však vojáci – kromě velení – neměli ani tušení. Nakonec ušli pětadevadesát kilometrů.“

Půlroční výcvik je proto od počátku postaven nejen na fyzické, ale i na psychické náročnosti tak, aby si vojáci vyzkoušeli, jaké jsou jejich hranice a reakce ve vypjatých situacích, zvláště po fyzickém vypětí.

Dostat vojáky pod tlak bylo jedním ze záměrů psychologické přípravy jednotky, která bude působit od března letošního roku v Afghánistánu jako jeden tým po dobu nejméně šesti měsíců. „Téměř všichni kdo dosavadní přípravu absolvovali, a to mnozí už mají za sebou několik misí, se shodli, že takto náročnou a reálnou přípravu ještě nezažili. V každé z pěti čet působí vojenský psycholog, který s vojáky absolvuje celou půlroční přípravu,“ pokračuje Sováková.

Do mise s čistou hlavou

„Nezbytná je pro vojáky a zejména pro velení jednotky zpětná vazba, která je pevnou součástí této přípravy,“ konstatuje psychologka. „Pro všechny účastníky jsou to velmi cenné informace. Pracujeme s nimi ve skupině, ale důležitý je pro ně i individuální přístup, kdy se

s námi mohou poradit o případném problému, který chtějí řešit.“

Psychologové zdůrazňují vojákům, že vše není jen o bojové přípravě a fyzice, ale že je důležité dát si před samotnou misi svůj život do pořádku a do letadla nastoupit s čistou hlavou. „Mise se totiž netýká jen vojáka, ale i jeho rodiny. Proto se snažíme pracovat nejen se samotnými účastníky mise, ale i s jejich rodinami a blízkými, a to už při výcviku. Budeme k dispozici také během mise, ale i po půlročním návratu,“ dodává závěrem podplukovnice Helena Sováková.

Tankisté cvičili na Boleticích v extrémně nízkých teplotách

Forestex 2018

Na přelomu února a března se uskutečnil nepřetržitý vojenský výcvik jednotek 73. tankového praporu z Přáslavic pod názvem Forestex 2018. Během cvičení absolvovaly manévrové jednotky ve složení 1. tanková rota, 3. tanková rota a mechanizovaná rota odbornou přípravu, střelby z bojových vozidel a tanků, jejich řízení i taktickou přípravu na stupni četa a rota. Příslušníci ženijní čety procvičili činnosti spojené jak s budováním okopů, tak i s trháním ostré munice.

A fakta

73. tankový prapor je v současné době jedinou tankovou jednotkou Armády České republiky a jeho součástí je i 1. tanková rota Aktivních záloh. Spolu se 71., 72. mechanizovaným praporem a 74. lehkým motorizovaným praporem tvoří 7. mechanizovanou brigádu „Dukelskou“ s velitelstvím v Hranicích na Moravě.

Do prostoru výcviku se hlavní část jednotek dopravila po železnici. Jednalo se o 85 kusů techniky a více než 200 vojáků. Pro to, aby mohl být zahájen výcvik, byl přesun do Boletic započat již v polovině února. Nejprve se přesunuly zabezpečovací jednotky, které připravily podmínky pro příjezd ostatních jednotek a zabezpečily vykládku techniky na železniční vlečce Polečnice. Již v průběhu přesunu do prostoru Podvoří se řidiči seznámili s náročnými terénními podmínkami. Navíc v Boleticích v zimě panují skutečně nízké teploty a tak na vojáky čekal třeskatý mraz, sníh a silný vítr po většinu výcviku.

Vlastní kuchyně

Hospodářská četa zahájila přípravu teplé stravy a čaje ve zdejší kuchyni. Pro každý případ s sebou vyvezli i polní kuchyně na podvozku PV3S, které byly využity při výpadku elektrického proudu, k čemuž několikrát došlo. Po příjezdu se jednotky ubytovaly ve srubech, kde si topení zabezpečují s využitím kamen na pevná paliva. Štáb rozvinul operační centrum v budově kasáren Podvoří, odkud byla koordinována činnost jednotek v celém výcvikovém prostoru. Jedním z prvních úkolů, které bylo nutné splnit, bylo vybudování polního muničního skladu (PMS) a vybavení strážnice potřebným materiálem a nezbytnou dokumentací. Úkol střežení PMS byl svěřen mechanizované rotě. Po provedení rekognoskace výcvikových zařízení začaly jednotky plnit výcvikové úkoly v souladu se zpracovaným plánem výcviku. Protože v loňském roce byla ukončena etapa výcviku čety u tankových rot, bylo toto vyvedení zaměřeno na vedení bojové činnosti (útok a obrana) v sestavě rot. Nelehký úkol čekal i na několik nováčků, pro které šlo nejen o první seznámení s prostorem v Boleticích.

Řízení a součinnost

V prvním týdnu cvičení absolvovala první tanková rota výcvik v řízení bojových vozidel, házení ostrých granátů a taktickou přípravu s použitím cvičné munice na součinnostní střelnici Brzotice. Třetí tanková rota provedla výcvik ve střelecké přípravě z ručních

a lafetovaných zbraní na střelnici pro bojová vozidla Jablonec a dále pokračovala v taktické přípravě, ale také v koordinaci a přípravě nováčků. Na mechanizovanou rotu čekalo procvičení řady odborností, při kterých bylo třeba často improvizovat tak, jak by k tomu bylo ve skutečném boji. Osádky bojových vozidel plnily úkoly na obrněných transportérech BVP-2, včetně střelby z kanónu a kulometu na pevné i pohyblivé (vyjížděcí) cíle. Dále bylo třeba nacvičit rozvinování mechanizované čety na vozidlech do bojové sestavy.

Budování okopů

Mechanizované roje se v té době soustředily na pěší taktiku, bojové drily a plánování a provedení přepadu, přičemž splnily nácviky střelby z ručních zbraní, včetně střelby z RPG-7. Ženíjní družstva se zdokonalovala v rámci odborné taktické přípravy v budování okopů pro bojovou techniku, protitankového příkopu, vytváření průchodu v minových polích a v pokládce kolejového mostu přes terénní překážku. To vše jak za použití těžké techniky, včetně bagru, tak i za pomoci lopat a krumpáčů, což byl v třeskatých mrazech nelehký úkol. Totéž na ně čekalo v průběhu celého cvičení při vyprošťování techniky. Spojovací četa kromě zabezpečení chodu operačního centra prováděla retranslaci (protažení signálu za pomoci instalace dalších antén) s využitím prostředků R-5, čímž zabezpečovala radiové spojení s cvičícími jednotkami v celém výcvikovém prostoru. I přesto, že byla technika připravena na provoz v zimních podmínkách, četa oprav roty logistiky měla možnost procvičit si servisní úkony pásové i kolové techniky v polních podmínkách, včetně zajištění předehřevu motorů a zajištění podmínek pro provoz palivové soustavy s ohledem na možné zamrzání.

Údržba a servis

Jak již bylo zmíněno, na mechaniky čekal nelehký úkol udržovat techniku v teplotách sahajících hluboko pod bod mrazu tak, aby byla zabezpečena její provozuschopnost po celé trvání cvičení. Jen o víkend bylo volněji, leč i tak bylo třeba techniku neustále

kontrolovat, aby byla schopná okamžitého nasazení. Teploměr v ranních hodinách ukazoval průměrně pod -15 stupňů a přes den teplota vystoupala maximálně k -9 stupňům. Pocitově však byla mnohem nižší, díky silnému, pronikavému větru. Tyto klimatické podmínky prověřují nejen odolnost vojáků a techniky, ale také kvalitu výstrojních součástek, přičemž prakticky každý voják měl termoprádlo i modernizované, gore-texové maskáče. Jedině několik vrstev oblečení umožnilo plnit úkoly v takovém prostředí.

Důležitá je i logistika

„I přes extrémně chladné počasí, které v těchto dnech panovalo, rotu splnily cíle, které jim velitelé stanovili. Díky práci techniků obstála i technika. Mohu ale pochválit i naše nováčky, kteří i díky svým mentorům prokazují své schopnosti a své právoplatné zařazení k našim jednotkám,“ uvedl velitel 73. tankového praporu pplk. Ján Kerdík. Konec výcviku patřil drilování získaných dovedností, včetně odborných a taktických postupů. Ženíjní četa splnila při výcviku všechny svěřené úkoly, včetně trhání munice. Závěr v Boleticích byl ve znamení údržby a očisty techniky před naložením na železniční vagony před přesunem zpět do posádky Přáslavice, což samo o sobě kladlo vysoké nároky na koordinaci postupů při nakládce a vykládce.

Text: rtm. Lucie Gallová, Michal Voska, foto: Michal Voska

**Záložníci z Ostravy
bilancují nad výcvikovým
rokem 2017**

Rok se s rokem sešel

Tradiční vyhodnocení příslušníků Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Ostrava proběhlo v prostorách Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v Ostravě. Ten je tradičním partnerem většiny armádních událostí a slavností.

V úvodu bilancování z úst velitelů Krajského vojenského velitelství Ostrava byla zejména zmíněna působnost a význam jednotky Aktivní zálohy KVV Ostrava v kraji. Poté již následovalo zhodnocení výcvikového roku, zaměřené především na míru vycvičenosti jednotky. Ta v roce 2017 absolvovala výcvik ve speciální tělesné přípravě „zimní přežití“, vševojskové cvičení na Libavě, kde vojáci absolvovali spojovací, zdravotní a chemickou přípravu, ale také výcvik ve střelbě nebo sladěnost při strážní službě, což je prioritní úkol jednotky. Zdůrazněn byl i význam spolupráce se složkami Integrovaného záchranného systému a na objektech kritické infrastruktury, kde vojáci cvičili na několika objektech současně. Nezapomnělo se ani na významnou roli ostravských záložníků při zabezpečování projektu „Přípravy občanů k obraně státu“, kde se vojáci podíleli na přípravě branných závodů pro žáky základních škol a studenty středních škol Moravskoslezského kraje.

Naplněnost 90 %

Jednotka, která je v silné kondici, byla v roce 2017 doplněna nově šesti desítkami příslušníků a v současné době se její naplněnost pohybuje okolo 90 %. Stále jsou volné pozice například na pozici zdravotní záchranář, kuchař, ale také základní funkce jako střelec nebo kulometník. Nicméně vzhledem

k velice úspěšné kampani se předpokládá v brzké době naplnění i těchto míst, v čemž aktivně pomáhá i kraj. Náměstek hejtmána Moravskoslezského kraje Jaroslav Kania sám zmínil význam záložníků, ale i jejich obětavost, kdy musí skloubit náročné civilní zaměstnání a volný čas věnovat vojenství.

Filmový dokument

„Za důležité pokládám aktivní přístup vojáků k výcviku a s tím spojenou ochotu učit se nové věci, což posouvá jednotku stále dopředu. Jako důležitý faktor vidím efektivní začlenění nových vojáků do jednotky,“ zmínil ve svých slovech velitel roty poručík René Petr. To, jak se záložníci vypořádávají se svým úkolem, bylo představeno při slavnostním uvedení filmového dokumentu „Safeguard Territory 2017“, který vyjadřuje poslání a význam této jednotky v kraji. „Jsme tu proto, abychom bránili svou zemi, abychom i v míru byli připraveni kdykoli pomoci, kde je potřeba. V tomto není rozdíl mezi profesionálním vojákem a aktivní zálohou,“ uvedl plukovník Jaroslav Hrabec.

Zlatý odznak Safeguard

Nedílnou součástí slavnostního dne bylo také neformální setkání v podobě společenského odpoledne. Přátelského setkání se zúčastnili také rodinní příslušníci ostravských

vojáků, kteří si u svých partnerů nejvíce cení jejich zapálenosti pro vojenství a chuti být nápomocný svému kraji v krizových situacích. Při této příležitosti byla udělena ocenění v podobě Zlatého odznaku Safeguard těm vojákům, kteří dlouhodobě prokazují vynikající výsledky v rámci cvičení Safeguard. Historie tohoto cvičení započala v roce 2012 na elektrorozvodně v Nošovicích a stále pokračuje na objektech kritické infrastruktury Moravskoslezského kraje, například již zmíněné elektrorozvodně Kletné, nebo Letišti Leoše Janáčka v Mošnově.

Text a foto: prap. Martin Ogořálek

**Mnohonárodní prapor
vojenské policie NATO
prošel náročným
workshopem v Polsku**

Policisté v řídicí roli

Široká škála specifických činností, ale i plnění náročných úkolů v rámci mnohonárodního praporu. To čeká na vojenské policisty v letních měsících při významném cvičení, které se uskuteční v Brně pod názvem Sharp Lynx. Již nyní probíhají přípravy, včetně jazykové, ale i stmelovacího výcviku s účastníky z jiných částí Evropy.

Mnohonárodní prapor vojenské policie NATO (NATO MNMPBAT) složený z příslušníků vojenských policií České republiky, Slovenska, Polska a Chorvatska úspěšně absolvoval první přípravnou část. Na vojenské základně v polském městě Minsk Mazowiecki probíhal v průběhu února workshop, jehož cílem bylo dosažení operační připravenosti praporeního štábu. Štáb praporu má totiž po převzetí předsednictví řídicího výboru Českou republikou, které se uskutečnilo 6. prosince 2017 v Olomouci, zcela novou podobu. V jeho čele nyní stojí příslušník Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha, major Radek Ocelka.

Týdenní stmelení

V rámci přípravy obdržel prapor Vojenské policie prvotní informaci o nestandardní situaci, která nastala ve smyšlené oblasti Alfalandu a Betalandu. Vše nasvědčuje tomu, že prapor bude brzy aktivován a nasazen, aby danou situaci vyřešil. „Operační rozkaz jsme prozatím neobdrželi, ale prapor musí být již teď zcela připraven,“ uvedl velitel praporu major Ocelka. Stmelení velícího jádra byl během týdenního workshopu v Polsku jeho úkol. Jednotlivé štábní skupiny si ujasnily kompetence působnosti, zrevidovaly logistické a personální dispozice a stanovily novou podobu standardních operačních postupů (SOP).

Křest ohněm

Nadporučice Michaela Rusňáková je jedna z nováčků praporu a atmosféru tak rozsáhlého mezinárodního cvičení si vyzkoušela poprvé ve své kariéře. „Angličtinu ovládám, ovšem není vůbec snadné nastudovat tolik podkladových materiálů s odbornými výrazy. Nejprve se musíte podrobně seznámit se scénářem cvičení, poté nastudovat závazné předpisy. Jakmile si vše ujasníte, obratem je nutné upravit stávající SOP, aby byly použitelné v dané situaci. Od brzkého rána do pozdního večera se tedy prodíráte velkým množstvím papírů plných informací,“ popsala workshop nadporučice Rusňáková. Ta dále také ocenila rozmanitost způsobů plnění jednotlivých úkolů v ostatních státech. „Když vyberete z každého návrhu to nejlepší a spojíte to v jeden celek, úkol se plní snadněji.“

Příště na Slovensku

Pět dní vojenští policisté pracovali na tom, aby situaci, v níž se prapor nachází, do detailů pochopili. V souladu s příslušnými doktrínami byly jasně stanoveny jejich kompetence a také kompletně aktualizovány veškeré standardní operační postupy. Zpočátku to bylo obtížné, protože obsazení štábních pozic praporu se zcela proměnilo. Nicméně to, jak jsou policisté připraveni, potvrdí až následující štábní cvičení na konci dubna v Liptovském Mikuláši. Tam obdrží konkrétní úkoly

prozatím neznámé krizové situace, na kterou budou muset co nejrychleji reagovat a tím prokázat svoji připravenost.

Text: por. Nikola Hájková, foto: autorka a Vladimír Marek

Vojáci z Hranic nacvičovali reálné nasazení minometné baterie

Generálka na Lotyšsko

Příslušníci minometné baterie 71. mechanizovaného praporu budou součástí kanadského úkolového uskupení, které bude nasazeno v Lotyšsku. Mezi úkoly jednotky bude patřit společný výcvik s jednotkami NATO a hostitelské země. Podílet se budou také na odstrašení protivníka a kolektivní obraně NATO v místě nasazení, a to v době míru, krize i případného konfliktu až do doby nasunutí jednotek NRF do krizové oblasti. Během těchto dní, prakticky až do léta, absolvují řadu výcviků, včetně ostrých střelb ze 120mm minometu PRAM.

„Během tohoto roku bude naše jednotka nasazena v novém druhu zahraniční operace. Jádro tzv. 1. úkolového uskupení minometné čtyři Enhanced Forward Presence (eFP) tvoří naši příslušníci z Hranic. Ti se intenzivně připravují jak v suchém nácvičku nasazení minometu, tak v nejbližších týdnech i při ostrých střelbách, které se uskuteční ve vojenském výcvikovém prostoru Libavá,“ uvedl nadporučík Michal Bogdan, jenž připravuje vojáky na nasazení v misi eFP a zároveň bude velitelem jednotky v Lotyšsku. Během výcviku v prostoru Valcha-Drahotuše se uskutečnil nácviček zájezdu do palebného postavení, zamíření minometů a vedení palebného úkolu, stejně jako závěrečný odjezd do vyčkávacího postavení. K tomu sloužila řada nových vozů Tatra 815 8x8 PRAM, které mají vojáci k dispozici od konce léta minulého roku, a samozřejmě 120mm minomety vzor 82, které mohou používat munici s dostřelem až osm kilometrů. Ty jsou určeny zejména k ničení a umlčování živé síly protivníka, ničení protitankových prostředků a lehce pancéřovaných cílů protivníka či k boření lehkých polních úkrytů. V tomto případě šlo o tzv. suchý nácviček bez použití munice. Byl ale zcela reálný s výjimkou poslední fáze, tedy samotného užití ostré munice.

Náročná příprava

Příprava řízení palby a střelba a řízení palby minometných jednotek se oproti hlavnímu dělostřelectvu vyznačuje odlišnostmi vyplývajícími především ze zcela odlišného konstrukčního řešení minometů, které úzce souvisí s jejich určením. V rámci výcviku jednotky, která bude plnit úkoly v Lotyšsku, bylo třeba bezchybně zvládnout i nejdůležitější opatření přípravy řízení palby, určování prvků pro účinnou střelbu úplnou přípravou a postřelování cílů s důrazem na postřelování šířky cíle minometnou baterií, kterou tvořilo několik 120mm minometů. Jednotky obvykle postřelují pozorovatelné jednotlivé a skupinové cíle. Hlavním způsobem přípravy prvků pro střelbu je

zastřílení, které tvoří základ pro následné koordináty přesné palby a na sucho tomu nebylo ani při tomto výcviku jinak. Účinná střelba po zastřílení cíle se vede sériemi 2–4 ran ráz na ráz nebo metodické palby do splnění palebného úkolu. Postřelování nepozorovaných jednotlivých a skupinových cílů minometnými jednotkami se řídí stejnými pravidly jako u hlavního dělostřelectva.

Spolehlivý minomet

Základem pro nasazení v Lotyšsku je, jak již bylo zmíněno, 120mm minomet vzor 82, který bude na místo určení převezen vozy Tatra s hydraulickým čelem. Při nácvičku byl po vložení transportován k záhrabu pomocí lehkého přídatného podvozku. V případě potřeby je nicméně přizpůsoben i k přepravě za automobilem, snadno a rychle jej lze z podvozkové části demontovat a připravit ke střelbě. Obsluha byla stejně jako by tomu bylo při ostrém nasazení standardní, tedy velitel minometu, mířič a nabíječ. Odpalování miny je nastavitelné – lze využít automatické odpálení po dosednutí miny na úderník, nebo lze odpalovat ručně, natažením úderníku a zatažením za odpalovací šňůru. To bylo nacvičováno jen na sucho, stejně jako zadání koordinát a nastavení délky střelby, které se jinak nastavuje na mině volbou použitého množství náplně. V případě ostrých střelb by dostup miny dosáhl až 4 000m (výška) s dostřelem cca 8 000 metrů v případě dálkové munice, standardně lehce přes 6 000 metrů.

Výcvik řidičů

K přepravě minometu, ale i munice a mužstva bude i v případě nasazení v Lotyšsku použito nákladních vozidel Tatra 815 8x8 PRAM. Automobily nahradily dosluhující a zastaralé vozy Praga V3S. Všichni řidiči minometných baterií proto nyní procházejí přeškolením na nový typ vozidla. „Řidič při něm musí prokázat bezpečné ovládání vozidla ve specifických podmínkách jeho používání,“

A fakta

Na vzniku a rozmístění čtyř vícenárodních praporů se dohodly členské země NATO na summitu ve Varšavě kvůli posílení své schopnosti odstrašení vůči Rusku v reakci na anexi Krymu. Důvodem je obava aliančních členů na takzvaném východním křídle z ruské politiky. V každé ze zmíněných zemí je rozmístěno zhruba tisíc spojeneckých vojáků, kteří se po určité době střídají. Praporu v Estonsku velí Británie, v Litvě Německo, v Lotyšsku Kanada a v Polsku USA. Do praporů pak přispívají jednotlivé alianční země, včetně tedy i našeho prvku v podobě minometných čet.

konstatoval koordinátor přípravy řidičů Jiří Pospíšil. Přeškolení je základem pro další speciální přípravu, při níž řidiči budou muset vozidla zvládnout v extrémních podmínkách. „Na speciálním polygonu trénují jízdu na extrémních překážkách, zjišťují chování vozidla v těchto situacích a nacvičují správné reakce na ně. Součástí výcviku je i vyprošťování techniky zapadlé do písčitého terénu,“ popsal jeden z instruktorů Jiří Smeták. Součástí speciálního výcviku je pak i nácviček správných reakcí v různých rychlostech vozidla, praktické zvládnutí intenzivního brzdění, kontroly smyku či aquaplanningu. Samozřejmě také rozličným náklonům vozu v závislosti na terénu. Až 38 tun vážící vozidlo s pancéřovanou kabinou je určeno k převozu těžkého minometu na korbě společně se zásobou munice. K manipulaci s ním i s municí slouží speciální hydraulická rampa na zádi vozu. Posádka vozu má také k dispozici speciální sedadla, která ji chrání před účinky výbuchu pod vozidlem. Ve střeše kabiny je pak poklop s lafetací, která umožňuje instalaci různých palných zbraní. Mnohé zmatlo označení PRAM, jde ale pouze o název. V případě budoucích nákupů samohybných minometů by tatrovka sloužila pouze k přepravě munice a obsluhy/posádky.

Text a foto: Michal Voska

Světová africká válka

Představujeme misi MONUSCO v Demokratické republice Kongo

V seriálu, který věnujeme vojenským pozorovatelům OSN, budeme postupně přinášet zkušenosti z jednotlivých misí. Tento konkrétní díl zaměříme na misi MONUSCO v Demokratické republice (DR) Kongo. O své zkušenosti z nasazení se s námi podělili podplukovník Hynek Pavlačka a majorka Svatava Plasová.

Hynek Pavlačka strávil v Demokratické republice Kongo rok od listopadu 2008 do listopadu 2009. Svatava Plasová působila od listopadu 2015 do listopadu 2016 osm měsíců v červeném týmu a čtyři měsíce v zeleném týmu v oblasti North Kivu.

Trocha historie

V Kongu propukly boje v roce 1996. Proti vládním jednotkám se postavili povstalci z kmene Tutsijů podporovaní sousední Rwandou. Následujícího roku vstoupily opoziční síly vedené Laurentem-Desiré Kabilou do hlavního města a diktátor Mobutu ze země utekl. Kabila se prohlásil prezidentem, zakázal všechny politické strany a stal se dalším diktátorem. Záhy nato propukla druhá fáze občanské války, do níž se zapojila většina okolních zemí. Na straně Kabilu bojovaly jednotky ze Zimbabwe, Angoly a Súdánu. Proti němu naopak vojáci z Rwandy, Ugandy a Burundi. Tento konflikt dostal výstižné pojmenování „Světová africká válka.“ OSN se jej snaží již řadu let vyřešit.

Starali se o sebe sami

Základnu pozorovatelů tvořil v DR Kongo v případě podplukovníka Pavlačky polorozpadlý, špatně chráněný dům. Několik měsíců marně žádali o speciální žiletkový drát,

s pomocí kterého by zvýšili jeho bezpečnostní parametry. S elektřinou byli odkázáni výhradně na elektrocentrálu.

Logistické zabezpečení bylo převážně na bedrech pozorovatelů. Od OSN dostali určitou finanční částku, za níž si museli zajistit nejen ubytování a stravování, ale i další nezbytný servis. „Jednotlivé úkoly jsme si mezi sebou rozdělili. Kolega z Nigérie dostal na starost zásobování potravinami a přípravu stravy. Chodil tedy na trh a sháněl nedostupné zboží. Nic jiného nám ostatně nezbyvalo. Pokud by chodil nakupovat běloch, stálo by všechno několikanásobně víc. Lidé v Kongu jsou totiž přesvědčení, že běloši, nebo také muzungu, jak jim říkají, jsou bohatí a mohou tedy zaplatit jakoukoliv částku. Nakonec se to ale ukázalo jako nepříliš dobré řešení. Celý měsíc jsme nejedli nic jiného než kozí maso a rýži,“ usmívá se Hynek Pavlačka.

Podle Svatavy Plasové je dobré být v blízkosti výdejních skladů a mít v týmu šikovného logistika. „Základem je 1,5 litru balené pitné vody na osobu a den. Pro tu se jezdí autem, v případě, že jste odříznutí, tak vrtulníkem. Bere se zpravidla na měsíc a počet členů týmu dopředu. Jinak logistika vybaví tým vlajkou OSN a malým množstvím kancelářských potřeb. Na začátku každý příslušník týmu dostane

spacák, moskytiéru, neprůstřelnou vestu a přilbu v barvách OSN, polní lehátko, balíček léků a to je všechno,“ vysvětluje.

Nepředvídatelný klid

Mise MONUSCO patří k těm rizikovějším. Pozorovatelů OSN, kteří během ní zahynuli, není právě málo. V době, kdy zde působila majorka Plasová, byla bezpečnostní situace hodnocena jako klidná, ale nepředvídatelná. To se alespoň psalo v oficiálních reportech. „Přesto jsme se denně setkávali s informacemi o pohybu ozbrojených skupin, rabováním, znásilňováním žen a dětí ze strany nejen rebelů, ale i příslušníků armády a policie. Docházelo také k únosům významných osob, jejich dětí a příslušníků OSN. Všechno tohle bylo spojeno s požadavky na vysoké výkupné. Výjimkou nebylo ani náhodné zabíjení či vraždění například při rabování obchodů, neoprávněném tzv. sklizení úrody a řešení problémů ve vesnici. K zabíjení docházelo také během demonstrací,“ vzpomíná Svatava Plasová. „Náš šéf týmu nás opakovaně vysílal do oblastí, kde nám předtím vyhrožovali zabitím všech, kteří se tam znovu ukážou. Nepříjemné také bylo, když jsme dostali informaci, že se musíme připravit na evakuaci, protože se rebelové rozhodli zaútočit přímo na nás. To se nám stalo celkem třikrát. Naštěstí

jsme byli vždy předem upozorněni. Ozbrojené jednotky OSN mohli útočníky včas zahnat zpět do lesů. Společně s mou kolegyní z Malajsie nás také agresivní demonstranti obklíčili v autě. Snažili se dostat do vozidla. Nezbyvalo nám nic jiného, než se rychle rozjet. Demonstranti nakonec začali uskakovat. Celému incidentu přihlížela místní policie a armáda, ale nezasáhla. Kvůli bezpečnostní situaci a celkové narůstající nenávisti vůči OSN jsme poslední dva měsíce měli velmi omezené patroly. Je na každém pozorovateli, aby zvážil nebezpečí a smysluplnost zadaného úkolu. Jako mírový pozorovatel jste beze zbraně a moc nedokážete," vysvětluje majorka.

Deset lidí v toyotě

Složitá situace v době, kdy v DR Kongo působil podplukovník Pavlačka, nastala v okamžiku, kdy bylo rozhodnuto o stažení 85. brigády konžské armády. „Nebyli to vlastně ani vojáci, a už vůbec tak nevypadali a nechovali se tak. Orvaní, špinaví, kradli a rabovali na potkání. Prostě sběh. Do nové posádky se přesunovali pěšky. V těchto krajích lidé stále věří, že když snědí Pygmeje, získají jeho sílu, a pokud souloží s Pygmejkou, budou mít velkou sexuální potenci. A tak po cestě i znásilňovali. Jedna třiačtyřicetiletá žena na následky toho v nemocnici ve Walikale zemřela.“

Hynek Pavlačka se začal okamžitě o tento případ zajímat. Podařilo se mu shromáždit dostatek důkazů. Ze všech stran ale slyšel, aby do toho příliš neštoural, že se jedná o vládní vojáky. A tak si počkal na radu, na které byly vedle pozorovatelů zastoupeny i vládní síly,

místní policisté a nevládní organizace. Když na tomto fóru přednesl konkrétní důkazy, nebylo to již možné ututlat. Přímo ve Walikale se konal soud s obviněnými vojáky. Díky tomu získali pozorovatelé u obyčejných lidí výrazný kredit.

Ve Walikale byl také sběrný tábor. Jednou přiběhl tlumočník z místní policejní stanice, že přišlo devět neozbrojených povstalců a chtějí se vzdát. Zároveň se ale shromáždil dav lidí, který je chtěl lynčovat. „Okamžitě jsem tam jel a snažil se přesvědčit policejního náčelníka, že je nemůže nechat jen tak zabít, že je musí ochránit. Nabídl jsem mu jejich odvoz do sběrného tábora,“ líčí podplukovník Pavlačka. „Začal se mnou lícitovat o tom, kolik povstalců mi může dát. Bylo to neuvěřitelné, ale tvrdil, že nějaké musí nechat také davu, aby ho uklidnil. Všude kolem vlád naprostý chaos, přesto jsem mu lichočil, jak dobře celou situaci zvládá a že o tom podám hlášení. Nakonec souhlasil s tím, že mi vydá všech devět, ale musím si je okamžitě odvézt, jinak rozvášněný dav neudrží. Šel jsem k vyděšeným povstalcům a řekl jim, že je zachráním, ale jenom pokud se všichni vejdu do mé toyoty. Bylo to neuvěřitelné, ale odvezl jsem deset lidí v osobáku.“

Žena ženě řekne vše

Na otázku, zda je pro ženu působení v misi MONUSCO obtížnější než pro muže, je prý těžké jednoznačně odpovědět. Existují totiž různé typy žen a mužů. „Značnou výhodu jsem měla například během patrol. Bílá žena je magnetem na děti. Ty jsem měla kolem sebe vždy. Ani jsem nemusela komunikovat s představiteli vesnice.

Stačilo, abych si s miminem v náručí chvíli povídala s ženami z vesnice a měla jsem nejen více, ale i podrobnější informace, než kolegové. Nezávazně se rozpovídaly a žena ženě řekne i choulostivější informace například o znásilňování příslušníky policie, ale i pohyb ozbrojených skupin, rekrutování dětí do těchto skupin atd.“ upozorňuje majorka Plasová. „Hygienické podmínky byly špatné, jídlo značně omezené. I v tom ale vidím výhodu pro ženy. Uvažila jsem si dle možností, na co jsem měla chuť. A teď neříkám, že muži neumějí vařit. Když jsem byla bez tekoucí vody, na koupání jsme měli jen nectelý kýbl, mohlo by se to zdát pro ženu složitější. Ale dalo se to přežít. Podle mě si každý musí zvážit všechna pro a proti a opravdu se dobře rozmyslet, zda to chce a zvládne podstoupit. Já jsem to promyšlené měla, na misi jsem se neskutečně těšila a parádně si ji užila. Je pro mě největší profesní i osobní zkušeností,“ dodává na závěr.

Text: Vladimír Marek, foto: archiv

Letečtí záchranáři a hasiči nacvičovali vyproštění zraněných lyžařů v náročném horském prostředí

Záchrana přišla včas

Neukáznění lyžaři, přecenění sportovních dovedností nebo technická závada na lanovce. Při záchraně lidského života hraje čas důležitou roli. Aby při náročném zásahu leteckých záchranářů v nejrůznějších krizových situacích byla pomoc co nejefektivnější, k tomu už několik let přispívá pravidelné součinnostní cvičení složek Integrovaného záchranného systému. Letos se konalo v Železném Rudě a Špičáku, což je oblíbená lyžařská lokalita, kde o zranění a skutečný zásah není nouze.

Právě planina nedaleko Špičáku se stala v rámci cvičení krátkodobým domovem pro posádky 243. vrtulníkové letky 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely a letecké záchranáře Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje. Zimní prostředí Šumavy je ideálním místem k nácvičce nouzových záchranných situací. Dostat se ke zraněnému po zemi je vzhledem k extrémním klimatickým podmínkám a těžko přístupnému terénu velmi komplikované. Jedinou možností se stává záchrana ze vzduchu. Záchranáři zde cvičí slaňování z vrtulníku, přesné visení na místě a záchranné práce na lanovce. Získávají cenné zkušenosti, které mohou mít zásadní význam při záchraně lidského života, kdy jde zejména o koordinaci a čas.

Náročný let v terénu

„Létání v zasněženém horském terénu je jednou z nejnáročnějších činností, kterou může pilot ve vrtulníku absolvovat. Důvodem je zejména nevyzpytatelnost směru a rychlosti větru, sněhová pokrývka terénu a výkon vrtulníku,“ vysvětlil velitel vrtulníkové letky podplukovník Radek Henkl. „Při vzletu nebo přistání může zvržený prachový sníh vrtulník zabalit do koule. To by posádce způsobilo velice špatnou prostorovou orientaci. Je to bílá tma. V prachovém oblaku pilot vidí maximálně dva tři metry od kabiny. Této skutečnosti se podřizuje i technika pilotáže,“ dodal podplukovník Henkl.

Pilot však nemůže ztratit vizuální kontakt se zemí. Neustále se musí orientovat podle referenčních bodů. Těch se musí držet, než se prašan takzvaně vyfouká a on s vrtulníkem přistane. Souhra posádky je v této fázi klíčová. Důležitou úlohu sehrává také palubní technik, který sleduje situaci pod strojem.

LZS zasahuje

Lze říci, že nastavená pravidla zásahů letecké záchranné služby přináší lepší výsledky při zajišťování dostupnosti neodkladné zdravotnické péče. Letečtí záchranáři jsou nasazováni také při dalších operacích v jinak nedostupných terénech, například na vodě, ve skalách, ve stržích a průvrách, na horách atd. Prostě všude tam, kam se jiná technika kromě

vrtulníkové nedostane. Takových míst je v Plzeňském kraji nepočítaně. Proto se musejí letečtí záchranáři často co nejrychleji přemístit i tam, kde hrozí krize, havárie či jiné situace. Dalším přínosem cvičení je i důležité poučení součinnostních složek, kupříkladu o pohybu okolo vrtulníku. Pro příklad lze uvést, že pro silné proudění vzduchu musí být všechny volné předměty z místa přistání nebo startu odstraněny nebo řádně upevněny. Proud vzduchu dokáže např. vyvrátit panty u otevřených dveří sanitního vozu a odlétávající kamínky jsou vymrštěny velkou silou a jsou ohrožením jak pro zachraňovaného, tak pro zachránce.

Text a foto: kpt. Zuzana Špačková

INMEP 2018

XV. pyrotechnická konference s mezinárodní účastí

Ve dnech 3. až 8. června 2018 se bude v rekreačním zařízení Olšina konat 15. pyrotechnická konference s mezinárodní účastí

Cílem této konference je:

- setkání specialistů aktivně pracujících v oblasti EOD/IEDD a navázání osobních kontaktů;
- prezentace pyrotechnické činnosti účastníků za uplynulý rok;
- porovnání pracovních postupů a zkušeností jednotlivých národních složek, ať už příslušníků policie nebo ostatních OS, které se touto problematikou zabývají;
- seznámení s novými trendy, technologiemi v oblasti EOD/IEDD.

Dopolední bloky budou věnovány přednáškám a prezentacím jednotlivých účastníků. Komunikačními jazyky jsou čeština, angličtina a francouzština. Odpolední bloky pak budou věnovány nejen přednáškové činnosti, ale především praktické činnosti formou prezentace výrobků a technologií souvisejících s problematikou EOD/IEDD (ochranné prostředky, nové trendy v oblasti výbušných prostředků, výzkum a vývoj, apod.). Konference je určena zejména pro pyrotechniky a EOD/IEDD operátory, kteří prakticky vykonávají pyrotechnickou činnost. Stejně jako v minulých letech, i tento rok se konference zúčastní partneři a kolegové z tohoto oboru, reprezentující státy NATO, PpP, či další partnerské země.

Složky podílející se na organizaci konference:

SOVZ Boletice, ČsOL, ÚPVSP-VZ Pardubice, 15. žp Bechyňe

Více informací a registrační formulář je k nalezení na www.inmep.cz

Kontaktní e-mailová adresa: inmep@seznam.cz

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION
SEKCE ČESKÉ REPUBLIKY
ÚZEMNÍ SKUPINA Č. 206 HRANICE

Vás srdečně zve na mezinárodní turistický
IV. ročník IPA pochodu

Datum konání: 9. června 2018
Místo konání: Radíkov, okr. Písek
Délka tras: 16 km, 31 km nebo 45 km
Startovné: od 500,- Kč dle data registrace
Ocenění: číslovany pamětní odznak se stužkou v krabici a certifikát k pamětnímu odznaku
SOS tel. číslo: +420 732 977 150
Start a cíl: Sportovní areál Radíkov,
GPS: 49.5971550N
17.6691706E

GENERÁLNÍ PARTNER:

<http://pochod.ipacz.cz>

102. průzkumný prapor generála Karla Palečka organizuje

VÝBĚR OSOB

k 3. průzkumné rotě AZ

Kdy: 13. – 14. dubna 2018 / Kde: kasárna Prostějov

Co nabízíme:

- Zajímavý ale náročný výcvik.
- Službu u jediné průzkumné jednotky AZ.
- Aeromobilní výcvik.
- U týmu hloubkového průzkumu kompletní výsadkový výcvik.
- Výcvik ve speciální přípravě (přežití, plavání, lezení, ...).
- Úzká součinnost s profesionálními jednotkami 102. pzpr.

Kritéria výběru:

- Přezkoušení z tělesné přípravy dle norem AČR.
- Pochod bez zátěže i se zátěží.
- Psychologické vyšetření.
- Závěrečný pohovor s velitelem.

Přihlášku do výběrového řízení zašlete nejpozději do 6. 4. 2018 na email: 3.pruzkumnarotaaz@seznam.cz

Vojenský fond solidarity

I TY MŮŽEŠ JEDNOU POTŘEBOVAT POMOC!

číslo sbírkového účtu 44665522/0800 variabilní symbol 918

Před patnácti lety se naše armáda zapojila do spojenecké operace zaměřené na pád Saddáмова režimu v Iráku

Pohotovost na červené linii

Do Štědrého dne roku 2003 chybělo jen jedenáct dnů. Američané dostali od jednoho Saddáмова příbuzného informaci, že irácký diktátor se ukrývá v malé vesnici vzdálené asi padesát kilometrů od jeho rodiště Tikritu. Okamžitě se rozeběhla speciální operace. Vojáci ho objevili ve velice zbědovaném stavu v díře vybudované pod sklepem jednoho z vesnických domů. Všechno tehdy nasvědčovalo tomu, že spojenecká operace se chýlí ke svému zdárnému konci.

Spojenecká operace Enduring Freedom (Trvalá svoboda) začala počátkem října 2001 bombardováním pozic Talibanu v Afghánistánu. Jednalo se o sérii spojeneckých akcí proti mezinárodnímu terorismu po útocích z 11. září 2001. Naše armáda se do ní zapojila v březnu následujícího roku, a to vysláním protichemické jednotky do Kuvajtu. Ta se v té době seznamovala se zdejšími prostředím, později monitorovala radiační, biologickou a chemickou situaci a cvičila kuvajtskou armádu a Integrovaný záchranný systém.

Vznik česko-slovenského praporu

Koncem ledna 2003 převzal funkci velitele českého kontingentu plukovník Dušan Lupuljev. V následujících dnech byla naše jednotka doplněna z České republiky o 107 osob a 36 kusů techniky. Převážně se jednalo o příslušníky 9. roty chemické ochrany z Liberce. Na přelomu února a března dorazilo do Kuvajtu 68 osob a 40 kusů techniky roty radiační, chemické a biologické ochrany Ozbrojených

sil Slovenské republiky. Po deseti letech od rozdělení federace opět vznikla společná jednotka – 1. česko-slovenský prapor radiační, chemické a biologické ochrany.

Počátkem března bylo již zřejmé, že v nejbližší době dojde ke spojenecké operaci proti Iráku. Bylo tedy potřeba rozptýlit zbraňové systémy a vojáky. Pro naši jednotku byly vyčleněny prostory kuvajtského mezinárodního výstaviště v Mišrifu. Již 9. března dosáhly hlavní síly našeho praporu plnou bojovou pohotovost v tomto novém prostoru a zároveň také zahájily monitorování radiační a chemické situace v městě Kuvajt City. Velení česko-slovenského praporu přijalo řadu bezpečnostních opatření. Všechny skleněné výplně na výstavišti byly zabezpečeny improvizovanými prostředky proti možnému pozorování a případné střelbě z ručních zbraní. V následujících dnech byly mimo jiné vydány všem příslušníkům praporu osobní zbraně a munice. Do krytů byly uloženy zásoby potravin a vody. Dále došlo k posílení strážní služby a byl vyhlášen

zákaz opouštět hlavní budovu. Následoval nácvik kruhové obrany objektu výstaviště. Naši vojáci se rovněž podíleli na zabezpečení evakuace občanů České a Slovenské republiky zpět do vlasti.

Útok na Irák

Ve čtvrtek 20. března 2003 přesně v pět hodin třicet čtyři minut vydalo americké velitelství CENTCOM povel k zahájení operace Iraqi Freedom. Prvních čtyřicet střel s plochou dráhou letu Tomahawk mířilo ke svým cílům v Bagdádu a okolí.

Saddám Husajn odpověděl raketami Scud. Nad Kuvajtem začala raketová válka. Většina střel ale dopadala do neobydlených oblastí. Zástupce velitele našeho praporu vydal rozkaz zpracovat předpovědi pro činnost jednotky při použití iráckých raket s hlavicemi s 1 000 kg otravné látky yperit. Nad ránem 27. března 2003 hlásil styčný důstojník praporu dopad neupřesněného předmětu do prostoru Abdula Port. Operační důstojník aktivoval

skupinu velení. Kuvajtská policie zjistila, že se zde nalézá trubka, kolem které je rozlité neznámá tekutina hořící modrým plamenem. Průzkumné družstvo vyjelo na místo a odebralo vzorky. Požár byl uhašen, výsledky rozboru odebraných vzorků v naší laboratoři byly negativní.

Krátce před druhou hodinou ranní 29. března zasáhla irácká raketa nákupní středisko Sharq Market v Kuvajtu. Došlo k materiálním škodám, dva lidé byli zraněni. Také v tomto případě dorazili naši chemici jako první na místo incidentu. Okamžitě po příjezdu provedli nezbytná měření. Přítomnost látek hromadného ničení se nepotvrdila ani při následujících laboratorních testech.

To všechno ale ještě ani zdaleka nebyl konec. Během dvou týdnů ostřelování Kuvajtu zažili čeští vojáci bezesné noci spojené s raketovými popluchy a řadu výjezdů na místa dopadu a do oblastí, kde se nečekaně objevily neznámé chemické látky. Na velitelství našeho praporu byl nainstalován nový software, který umožnil okamžité získání údajů z kuvajtských meteostanic.

Počínaje 2. dubnem 2003 byl na žádost kuvajtské strany rozšířen počet míst, v nichž čeští vojáci monitorovali radiační, chemickou a biologickou situaci. Týž den večer došlo ale k radikálnímu obratu ve vývoji války. Možnost ničení Kuvajtu iráckými raketami se snížila natolik, že příslušníci 1. česko-slovenského praporu dostali rozkaz k přesunu z prostoru vyvedení zpět do kempu Doha.

Humanitární pomoc

Válka o Irák se v této době zjevně dostala do své finální fáze. Naším praporem kolovaly v té době fámy, že bychom se mohli podílet na hledání chemických zbraní na již obsazeném území. Postupující Američané se blížili

k tzv. červené linii v okolí Bagdádu. To je prý hranice, za kterou je Husajn odhodlán použít chemické zbraně. Pokud by skutečně nastala takováto situace, mají být naši vojáci urychleně letecky přepraveni do této oblasti. Ne náhodou byla technika praporu již několikrát převážena pro případnou leteckou přepravu.

Jen o tři dny později vjely první americké tanky do středu Bagdádu. Použití ani držení chemických zbraní iráckou stranou nebylo potvrzeno.

Čeští chemici v tomto okamžiku působili v Kuvajtu již více než rok. Jejich poslání se pomalu chýlilo ke konci. Ještě předtím ale museli připravit půdu pro nasazení další naší jednotky, konkrétně 7. polní nemocnice. To ale již na území irácké Basry.

Odpoledne 16. dubna obdržel generál Dušan Lupuljev z Generálního štábu AČR rozkaz k zapojení kontingentu do poskytování humanitární a lékařské pomoci Iráku. Hned následující den dopoledne překročili čeští vojáci v oblasti přístavu Umm Kasr irácké hranice. Vyčleněná skupina provedla rekognoskaci Basry a absolvovala součinnostní jednání na velitelství 1. britské mechanizované divize. S iráckými představiteli kromě toho upřesnila podobu humanitární pomoci.

První kolona českých vozidel s humanitární pomocí dorazila do Basry 18. dubna 2003 v dopoledních hodinách. Do všeobecné nemocnice a okolních lokalit chemici přivezli 64 000 litrů pitné a čtyři tisíce litrů balené vody. Od tohoto okamžiku mířily k iráckým hranicím humanitární konvoje pravidelně každý druhý den. Kromě řady komodit se nejčastěji a v největších objemech vozila tolik potřebná voda.

Počínaje 18. dubnem 2003 byl před příslušníky praporu postaven další úkol. Museli zabezpečovat přijetí osob, výzbroje, techniky

a materiálu 7. polní nemocnice, která se začala přepravovat nejdříve do Kuvajtu a později do Iráku. Po rekognoskacích několika míst vyčleněných pro výstavbu 7. polní nemocnice bylo 21. dubna definitivně rozhodnuto. Pro vybudování základny zdravotníků byl vybrán areál bývalé vojenské nemocnice v Basře. Ještě téhož dne se uskutečnil ženíjný a pyrotechnický průzkum tohoto prostoru. Zároveň došlo k odebrání epidemiologických vzorků, které byly odeslány k rozboru do České republiky. Výstavba polní nemocnice začala prakticky okamžitě. K 1. květnu 2003 skončily veškeré spojenecké válečné operace.

Text a foto: Vladimír Marek

Zvyšování fyzické připravenosti,
odolnosti a výkonnosti

Příprava na zátěž: Rozcvičení

V průběhu výcviku v terénu se organismus vojáka musí vyrovnávat s četnými zátěžemi, jako jsou např. manipulace s technikou, změny počasí, zdolávání náročného terénu, hluk apod. Výcvik v terénu klade zvýšené nároky na činnost kardiovaskulárního systému, dýchání, nervové soustavy včetně smyslů, metabolismu a pohybového aparátu. Cílená příprava těchto systémů na zátěž podporuje jejich optimální funkci během výcviku, zvyšuje míru připravenosti na zátěž a bezpečnost práce. Jedním z prostředků pro efektivnější a bezpečnější zvládnutí těchto extrémních fyzických situací je důsledná příprava ve formě rozcvičení před zátěží = naladění organismu na pracovní úroveň. Prostředky podporující zvyšování fyzické zdatnosti a zvládnutí extrémních podmínek se zabývá fyzioterapeutka Monika Bačíková z CASRI (Vědecké a servisní pracoviště tělesné výchovy a sportu p. o. MO).

Naladění na zátěž

Než dojde k jakémukoli typu zatížení organismu je důležité jeho přesné nastavení, a to jak úrovně metabolismu a míry aktivace nervového systému, tak nastavení pohybového aparátu jako výkonné složky. Jakákoli tělesná asymetrie se v zátěži prohloubí a má negativní dopad na fungování dané části těla. Později se tato porucha řetězí napříč celým pohybovým aparátem. Tělo se dostává dříve do stavu únavy, pohyby jsou nepřesné a nekoordinované a je zde riziko přetížení a zranění.

Smyslem rozcvičení je naladění organismu na pracovní úroveň, tzn. zajistit optimální funkční stav organismu vzhledem k charakteru následující činnosti. To představuje za prvé mobilizaci nervových, tělesných a metabolických funkcí, za druhé kontrolu stavu jednotlivých částí těla a optimalizaci jejich funkce a za třetí jsou v průběhu rozcvičení aktualizovány vhodné pohybové stereotypy.

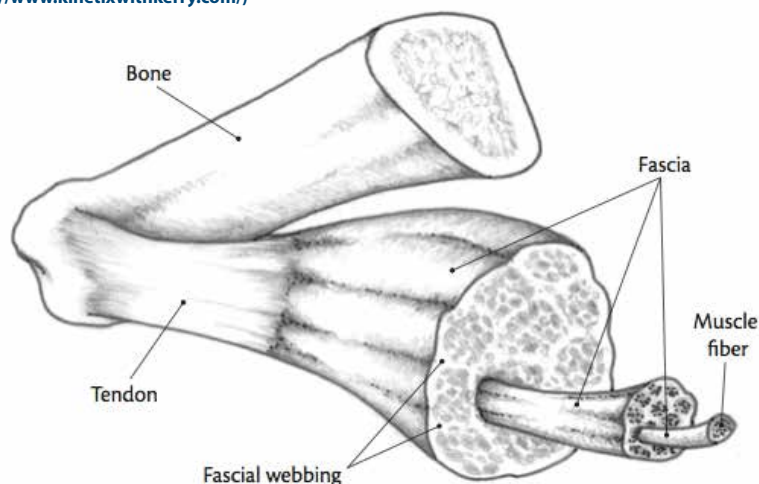
Tento proces ladění organismu do „pracovního módu“ je řízen sympatickou složkou vegetativního nervového systému, jehož spuštěním jsou vyplavovány adrenalin a noradrenalin. Následuje celá kaskáda tělesných pochodů jako např. zvýšená činnost srdce, zvýšené prokrvení svalů, prohloubené dýchání, zvýšený transport živin a kyslíku, zvýšené uvolňování energie, zvýšení rychlosti svalové

kontrakce, stimulace metabolismu a nervové soustavy, zostření smyslů aj. Prostřednictvím rozcvičení dochází k zapracování, které se projevuje adaptací ve smyslu superkompenzace = navýšení energetických rezerv organismu v důsledku předchozího zatížení. Následující činnost díky tomu probíhá ekonomičtěji, efektivněji a bezpečněji. Zjednodušeně řečeno jsou zajištěny lepší podmínky pro zvládnutí následující zátěže ve smyslu připravenosti

a odolnosti. V případě omezení kloubní pohyblivosti, stažení fascie nebo zkrácení svalu pomáhá rozcvičení obnovit funkční stav těchto tkání a následně podpořit správné provedení pohybu. V tomto stavu je tělo schopno pokračovat v zátěži výkonněji bez oslabení funkčních schopností či poruchy struktury.

Kvalita nervových, tělesných a metabolických pochodů, funkce jednotlivých tělesných segmentů a kvalita pohybu předurčují

Obr. 1: Příklady hlubokých fascií – fascie jako součást svalu, svalového snopečku a vláknna
(zdroj: <https://www.kinetixwithkerry.com/>)

schopnost zvládnání zátěžové situace během výcviku. Samotná pracovní činnost během výcviku tak může probíhat za pro tělo optimálních podmínek. Výsledkem je připravenost těla na různé typy zátěží, odolnost vůči zátěži, zvýšení fyzického výkonu a oddálení nástupu únavy.

Důležité fascie

Pohyb není pouze výsledkem práce svalů, ale značný podíl na něm mají také fascie. Fascie je bezbarvá, kolagenová tkáň, která obaluje jednotlivá svalová vlákna, svalové snopce, celé svaly, cévy, nervy a vnitřní orgány (Obr. 1).

Fascie zpevňují tělo (drží ho pohromadě) a zajišťují oporu (zajišťují orgány na místě). Díky svojí struktuře mají schopnost ukládat a uvolňovat kinetickou energii a při pohybu tak plní funkci „pružiny“ (Obr. 2).

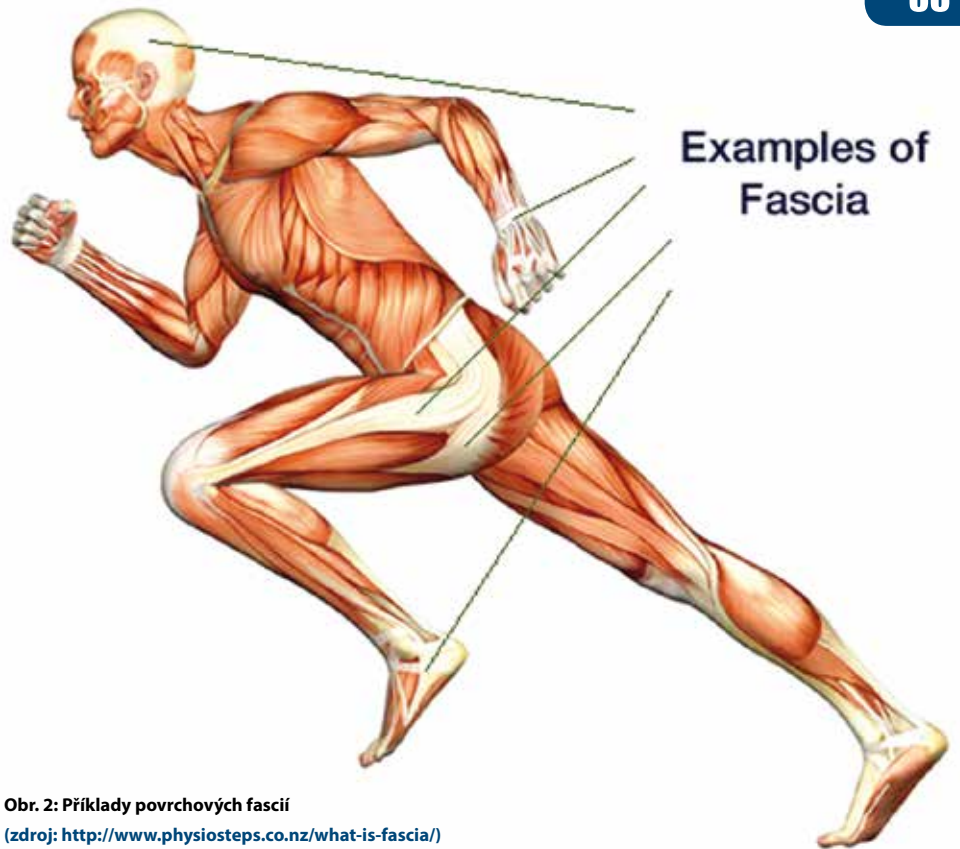
Obsahují kyselinu hyaluronovou, díky čemuž okolní tkáně po sobě hladce kloužou a pohyb je plynulý, bez omezení rozsahu. Spolu se svaly tvoří funkční svalově-fasciální řetězce, které společně zajišťují konkrétní pohyby (Obr. 3).

Jsou-li fascie stažené např. důsledkem nevhodného držení těla nebo vlivem zánětlivých procesů při přetížení, snižuje se jejich elasticita (funkce pružiny). V důsledku toho jsou zvýšeně namáhány svaly a je zde vyšší riziko jejich přetížení nebo zranění.

Při rozcvičení je nutné oslovit správným způsobem i fascie a využít jejich potenciál při pohybu pro zvýšení výkonnosti.

3D strečink

Příprava pohybového aparátu není založena na protažení jednotlivých svalů izolovaně, často pouze v jednom směru. Pohyb člověka je uskutečňován ve všech třech rovinách (3D). To můžeme vidět i na směru vláken svalů. Některá vedou rovně, jiná šikmo a některá

Obr. 2: Příklady povrchových fascií

(zdroj: <http://www.physiosteps.co.nz/what-is-fascia/>)

příčně. Je proto potřeba oslovit a protáhnout tělo do všech funkčních směrů (3D). Stejně tak pohyb není uskutečňován izolovaně jednotlivými svaly, ale svalově-fasciálními zřetězeními, které spojují tělo od chodidel až po hlavu. Tomu také musíme přizpůsobit jejich přípravu na zátěž a zaměřit se na celé řetězce, nejen na jednotlivé svaly. Současně obnovujeme kloubní mobilitu (rozsah pohybu), kvalitu tělesné mapy (přesnost pohybu) a posturální zajištění pohybu (stabilitu).

Pohyby začínáme v menším rozsahu, menší rychlostí a postupně zvyšujeme jak rozsah,

tak rychlost pohybu. Pohyby jsou vždy vedené a kontrolované. Rozcvičení vrcholí prováděním svižných, rytmických pohybů. Výběr rozcvičovacích cviků by měl odpovídat charakteru následující činnosti a prováděným pohybům. Jinak bude zaměřená rozcvička před během a jinak při nadcházející silové přípravě (posilování).

Text: Monika Bačíková, CASRI

Obr. 3: Příklady svalově-fasciálních zřetězení (zdroj: <http://www.e-kjsb.org/archive/detail/90>)

Predator a Reaper stále perspektivní

Název Predator se v posledních dvou desetiletích stal jedním ze symbolů pro kategorii vojenských bezpilotních vzdušných prostředků. Z původně průzkumného letounu se postupně stal efektivní zbraňový systém schopný ničit širokou škálu pozemních cílů. V různých verzích se dostal i k řadě zákazníků mimo Spojené státy. A i když se nyní život první generace pomalu blíží ke svému konci, výrobce ve spolupráci s uživateli koncept Predatoru nadále rozvíjí a významně tak zvyšuje jeho operační schopnosti.

Do vývoje a výroby vojenských bezpilotních vzdušných prostředků se dnes pouští velké množství firem a institucí po celém světě, jen málokterá ale dosahuje úspěchů srovnatelných s americkou společností General Atomics Aeronautical Systems. V jejím portfoliu totiž najdeme několik variant systémů odvozených od prostředku Predator, jehož první prototyp vzlétl již v roce 1994.

Letoun s patnáctimetrovým rozpětím křídla poháněný čtyřválcovým pístovým přeplňovaným motorem Rotax s vytrvalostí letu kolem 24 hodin nesl původně označení RQ-1, které odkazovalo na jeho výhradně průzkumné určení. Takto se v roce 1995 dostal i do výzbroje US Air Force. Operační zkušenosti ale brzy ukázaly na potřebu ozbrojené verze, která by umožnila okamžitě reagovat na zjištěné hrozby na pozemním bojišti. V roce 2001 byla proto zahájena integrace protizemní výzbroje, primárně protitankových řízených střel řady AGM-114 Hellfire. Ta s sebou v roce 2002 přinesla také přeznačení systému na MQ-1 Predator. V rámci sériové výroby pro USAF bylo do začátku roku 2011 vyrobeno celkem 268

letounů RQ/MQ-1, pro něž výrobce používá také pojmenování Predator A.

V únoru 2001 byl zalétán první prototyp nové generace Predator B, kterou americké letectvo označuje jako MQ-9 Reaper. Výrazně zvětšený stroj je poháněn výkonnějším turbovrtulovým motorem od společnosti Honeywell, díky němuž pojme podstatně větší množství výzbroje nebo speciálního vybavení (až 1 700 kg) a který je chopen působit v až dvojnásobné výšce 15 000 m. Americké letectvo začalo systém MQ-9 Reaper operačně provozovat v květnu 2007 a od té doby jej nasadilo do takřka všech zahraničních operací, jichž se zúčastnilo. Letouny této verze používá rovněž americká celní a hraniční stráž US Customs and Border Protection a do výzbroje je zařadili také někteří spojenci USA, jako Francie, Itálie, Španělsko či Velká Británie.

Pro úplnost dodejme, že společnost General Atomics nabízí také třetí systém nesoucí jméno Predator, přesněji Predator C Avenger. Je poháněn proudovým motorem, avšak zatím se do operačního provozu nedostal, a tak se mu na tomto místě nevěnujeme.

Původní Predator v USAF končí

V jednotkách US Air Force byly většinou letouny MQ-1 a MQ-9 provozovány společně, což do značné míry usnadňovalo také společné nebo alespoň kompatibilní logistické vybavení součástí pozemního segmentu. Už v době zavádění prvních Reaperů se však začalo mluvit o tom, že by stroje řady MQ-1 měly být vyřazeny, třebaže jejich životnost byla původně plánovaná na 20 let a nejmladší stroje by tak teoreticky mohly vydržet ve službě až do roku 2031. Nicméně provozování dvou různých typů prostředků i přes jejich technickou „příbuznost“ kladlo zvýšené nároky a menší Predator se pro velitele vojsk nasazených v bojových operacích stal v porovnání s výkonnějším a schopnějším Reaperem méně „atraktivní“. Zapomenout nelze ani na poněkud problematickou spolehlivost, kvůli níž byly jak při výcviku, tak i v boji ztraceny desítky letounů RQ/MQ-1, zatímco řada MQ-9 už vykazuje lepší statistiky provozní bezpečnosti.

Chystanému ukončení provozu Predatoru až dosud bránily požadavky ozbrojených sil

na jejich nasazení v různých částech světa. Například ještě v roce 2015 musela flotila tvořená stroji MQ-1 a MQ-9 zajišťovat celkem 65 tzv. orbit, jinak řečeno oblastí, nad nimiž bezpilotní letouny nepřetržitě krouží. Každá taková orbita přitom vyžaduje nasazení minimálně tří, ale spíše více letounů a zhruba 50–60 osob, ať už jde o piloty a operátory senzorů na vzdálených pozemních řídicích stanicích nebo pozemní personál pro zabezpečení vzletů, přistání a údržby strojů v místě nasazení. Pro USAF to znamenalo extrémní zátěž, a proto hned, jakmile to situace dovolila, počet orbit začalo redukovat, i když jen v řádu jednotek. Současně s tím se naštěstí podařilo navyšovat počty nových systémů MQ-9 Reaper, a tak bylo vloni v únoru oficiálně potvrzeno, že stroje MQ-1 Predator budou definitivně vyřazeny. Podle některých zdrojů jde o necelou stovku letounů a USAF údajně ani neplánuje, že by je nechalo zakonzervovat pro případné budoucí obnovení provozu. Stejně tak je nehodlá ani nabízet k prodeji svým spojencům. Predatory tak zřejmě skončí na vrakovišti s tím, že některé jejich senzory a součásti pozemní logistiky budou využity pro flotilu MQ-9 Reaper.

Predator XP a Gray Eagle pokračují

Charakteristická silueta Predatoru z nebe nezmizí ani po jeho vyřazení z USAF. V provozu v řadách US Army totiž zůstává i nadále jeho novější a výkonnější verze MQ-1C Gray Eagle. Její první prototyp vzlétl v říjnu 2004 a do služby se pak typ dostal v roce 2009. Letouny jsou poháněné vznětovým přeplňovaným motorem Centurion 1.7 a umožňují nést například až čtyři střely AGM-114 Hellfire, v porovnání s verzemi MQ-1A/B nabízejí také větší dolet a operační dostup. Jejich hlavními senzory je elektrooptická průzkumná a zaměřovací hlavice MS-177 nebo lehký radiolokátor AN/ZPY-1 STARLite určený k průzkumu pozemního bojiště a disponující funkcemi SAR (Synthetic Aperture Radar) a GMTI (Ground Moving Target Indicator).

Velení US Army dosud objednalo celkem 164 strojů MQ-1C Gray Eagle s plánovaným termínem ukončení dodávek v roce 2022. Ve spolupráci s výrobcem ale již pracuje na dalších vylepšeních tohoto systému. Integrovan byl například systém signálového zpravodajství TSP (Tactical Signals Intelligence) od společnosti BAE Systems, který je schopen identifikovat zdroje elektromagnetického záření a určovat jejich přesnou polohu. Letouny jsou rovněž testovány v rámci vývoje konceptu MUM-T (Manned-Unmanned Teaming), kdy mají v budoucnu bezpilotní stroje působit společně s pilotovanými letouny a vrtulníky.

K významnému milníku došlo 10. listopadu 2016, kdy byl zalétán první sériově vyrobený stroj ještě výkonnější verze označované jako MQ-1C Gray Eagle ER (Extended Range). Ta je na první pohled charakteristická zvětšeným křídlem a rovnou plochou spodní částí trupu, který díky tomu pojme celkem 412 kg paliva, přičemž dalších 204 kg paliva může být nesen v přídavné podtrupové nádrži. Maximální vzletová hmotnost se zvýšila z původních 1 660 kg na 1 900 kg, díky novému motoru HFE-180 se podařilo podstatně prodloužit také vytrvalost letu až na 40 hodin. V současnosti probíhají vojskové zkoušky tohoto stroje, jejichž součástí byl v srpnu 2017 také rekordní let v délce 41,9 hod. Ukončeny by měly být na jaře 2018 a v srpnu pak bude MQ-1C Gray Eagle ER zařazen do výzbroje US Army. Velení už schválilo nákup prvních 19 kusů místo Gray Eagle objednaných v roce 2015. Lze předpokládat, že i zbývající stroje budou nakupovány z dosud nevyčerpané „kvóty“ schválené pro řadu MQ-1C, přičemž do budoucna se zvažuje také zpětná modernizace již vyrobených letounů.

Společnost General Atomics se pochopitelně snaží hledat také zahraniční zákazníky pro své produkty, je však značně limitována přísnou legislativou. Systémy jako Predator a Reaper totiž spadají do kategorie 2 mezinárodní dohody MTCR (Missile Technology Control

Regime), která výrazně omezuje možnosti exportu raketových a některých dalších špičkových vojenských technologií. Výrobce proto na trh přišel s novou exportní verzí Predator XP, jejíž první prototyp vzlétl v červnu 2014. Tyto stroje mají vytrvalost prodlouženou až na 40 hodin a jsou vybavené lehkým radiolokátorem Lynx rovněž od společnosti General Atomics. Kromě průzkumného vybavení však nemohou používat žádnou výzbroj. Jako první se pro tuto variantu rozhodly Spojené arabské emiráty, kam byl blíže neupřesněný počet letounů označovaných také jako RQ-1E dodán. Vloni v únoru navíc výrobce přišel s řešením, jež umožní využít Predatory i těm zájemcům, kteří si z jakéhokoliv důvodu nemohou nebo nechtějí dovolit jejich pořízení. V rámci konceptu COCO (Contractor-Owned, Contractor-Operated) bude možné objednat i jejich pronájem na určitou dobu. General Atomics přitom poskytne nejen stroje, ale také kompletní logistiku a veškerý personál. Zákazníkům tím odpadnou starosti s budováním nákladné infrastruktury i výcvikem vlastních lidí a zároveň budou muset bezpilotní systém platit pouze v době, kdy jej skutečně budou potřebovat.

Nový MQ-9B Reaper na cestě

Ještě větší potenciál dalšího vývoje nabízejí výkonnější letouny MQ-9 Reaper neboli Predator B. Jejich dílčí modernizace probíhají prakticky neustále a zahrnují mimo jiné

i integraci nových senzorů a výzbroje. Loni v dubnu společnost General Atomics například oznámila, že na letounu v současnosti vyráběného standardu MQ-9 Block 5 poprvé za letu otestovala podvěsný kontejner s výstražným radiolokačním přijímačem RWR (Radar Warning Receiver) AN/ALR-69A od firmy Raytheon. Ten letové posádce Reaperu poskytuje lepší situační přehled tím, že detekuje vlastní i cizí letecké a pozemní radiolokátory.

Výstražný radiolokační přijímač na „palubě“ bezpilotního letounu lze vnímat také jako jeden z kroků vedoucích ke splnění požadavků mezinárodních norem na létání v podmínkách civilního letového provozu. Právě v této oblasti jsou popisované stroje zatím nejvíce omezené a brání to i jejich dalším potenciálním obchodním úspěchům. Letouny Predator a Reaper se sice osvědčují v bojových podmínkách, ale jejich stávající vybavení prakticky vylučuje využití ve vzdušném prostoru, jako je ten v Evropě či Spojených státech. Aby se mohly pohybovat ve stejném prostoru jako civilní letadla, musejí jejich provozovatelé dodržovat stejné mezinárodní předpisy, vztahující se jak na provozní postupy, tak i technologické vybavení. Zjednodušeně řečeno, musí být zajištěno, že dálkově řízený letoun neohroží žádný jiný stroj ve vzduchu a že bude schopen buď automaticky, nebo na pokyn pilota na pozemním stanovišti okamžitě reagovat na měnící se situaci.

Společnost General Atomics označuje takový letoun jako CPB (Certifiable Predator B), tedy Predator B, který bude splňovat podmínky pro civilní typovou certifikaci. Pro tuto verzi se již před časem rozhodla Velká Británie, která hodlá pořídit minimálně 20 strojů (vládou USA byl schválen prodej až 26 kusů) pod označením Protector, jimiž chce kolem roku 2025 nahradit dosud používané standardní vojenské Reapery. Výrobce slibuje, že tento

termín dodrží a již 17. listopadu 2016 zalétal první prototyp certifikovatelného Predatoru B. Vyrobeny mají být celkem tři zkušební stroje, které budou od konce roku 2018 testovány také přímo ve Velké Británii personálem Royal Air Force.

Výrobce pak počítá s tím, že systém CPB bude nabízet i v neozbrojené variantě pro námořní hlídkování, která najde uplatnění také při monitorování životního prostředí či různých přírodních pohrom. Paralelně s vývojem systémů nezbytných pro civilní certifikaci tak probíhá také vylepšování výkonů a schopností letounu jako takového. V polovině loňského května se americkému výrobcu podařilo ustanovit svůj nový rekord, když jeden z jeho letounů dokázal setrvat ve vzduchu více než 48 hodin (předchozí rekord 46,1 hod. držel od února 2015 Predator XP). Firma letoun označuje jako MQ-9B SkyGuardian, jeho produkční varianta bude ale z větší části odpovídat neozbrojenému certifikovatelnému Predatoru B.

Nový kokpit pro piloty

Poměrně vážným problémem, který provází provoz systémů Predator a Reaper v amerických ozbrojených silách, je nedostatek personálu, a to včetně jejich pilotů a operátorů. Statistiky přitom ukazují, že už dnes vyžaduje flotila MQ-1 a MQ-9 přes 1 000 pilotů, což je více než u kteréhokoliv jiného typu ve výzbroji USAF (nejblíže jsou transportní letouny C-17 Globemaster III s asi 890 piloty a bojové F-16 Fighting Falcon s 800 piloty).

Mimořádně velká potřeba pilotů dálkově řízených letounů je dána již zmíněnými požadavky na jejich nepřetržitě nasazení. A v jejich náboru bohužel příliš nepomáhá ani fakt, že na rozdíl od pilotů konvenčních letadel nemusejí čelit přímému ohrožení vlastního života. Komunita pilotů dálkově řízených systémů

naopak musí čelit některým psychickým i zdravotním jevům, s nimiž se letectvo dosud neselektovalo, jako je například neschopnost či spíše nemožnost oddělovat čas trávený soukromým životem od bojového nasazení.

US Air Force ve spolupráci s výrobcem letounů dokončuje vývoj zcela nového kokpitu pozemní řídicí stanice GCS (Ground Control Station). Ten až dosud zahrnoval dvě pracoviště, z nichž jedno bylo určené pro pilota a druhé pro operátora senzorů. Na jedné směně přitom tvořili letovou posádku kvůli střídání zpravidla tři lidé.

Nový Advanced Cockpit Block 50 by však měl přinést znatelné snížení pracovní zátěže a umožnit tak i „jednopilotní“ posádku. V novém kokpitu jsou řídicí prvky navržené podobně jako u moderních bojových letounů v souladu s konceptem HOTAS (Hand On Throttle and Stick), díky čemuž je možné všechny letové funkce, stejně tak jako výzbroj a senzory, ovládat bez nutnosti sundávat ruce z řídicích pák. Pilot bude mít navíc k dispozici také nové panoramaticky uspořádané displeje s vysokým rozlišením, na nichž se bude promítat obraz z kamery na letounu integrovaný společně se syntetickou trojrozměrnou vizualizací terénu, používanou dnes především u špičkově vybavených letounů z kategorie bizjetů. Ovládání letu by tak mělo být maximálně intuitivní, a to také za zhoršených meteorologických podmínek či v noci. Softwarová i hardwarová architektura nového kokpitu navíc striktně odděluje část pro řízení samotného letounu a část pro zbraňové systémy a senzory, což v budoucnosti usnadní případné změny konfigurace a integraci nových systémů. Podle stávajícího kontraktu už společnost General Atomics vyrobila tři kompletní kokpity Block 50 a v současnosti probíhají jejich zkoušky.

Text: Tomáš Soušek, foto: General Atomics, USAF, US Army

Colt M45A1 CQBP pro speciální jednotky

Pokud uslyšíme slovo Colt, asi jednou z prvních věcí, která se každému vybaví, je legendární model pistole M1911. Ta vznikla v konstrukční kanceláři slavného amerického výrobce ještě před první světovou válkou a do 80. let minulého století představovala jeden z hlavních typů ručních zbraní zavedených v ozbrojených silách Spojených států.

Až teprve v roce 1985 – tedy 74 let od zařazení do služby – jej v této roli postupně nahradila pistole M9, komerčně známá jakožto Beretta 92FS. Coltova „devatenáct jedenáctka“ ovšem nezamířila do výslužby, je stále populární mezi řadou uživatelů a dokonce si ji ve svém arzenálu ponechaly nebo se k ní vrátili i vybrané jednotky americké námořní pěchoty.

Od Coltu k Berettě a zpět

Když v 80. letech minulého století vybíral Pentagon nástupce typu M1911, jedním ze zdůvodnění tohoto kroku byla standardizace ráže zavedené munice v rámci armád Severoatlantické aliance. Zatímco převážná většina západoevropských zemí používala u pistolové munice kalibr 9x19mm Luger, Američané dlouho setrvali u svého .45 ACP (tj. 11,43x23 mm). Tak jako kdysi v NATO převládaly puškové náboje 5,56x45 mm nad 7,62x51 mm (byť debata, zda to bylo správné rozhodnutí, pokračuje de facto dodnes), nyní také došlo na méně výkonné střelivo. Dalším

problémem, s nímž se všechny složky americké armády začaly postupně potýkat, bylo značné provozní opotřebení „devatenáct jedenáctek“ a nedostatek náhradních dílů, především hlavní a závěrů. Produkce tohoto typu dosáhla sice obrovských rozměrů (asi 1,9 mil. kusů), ale po skončení druhé světové války v roce 1945 se vládní nákupy úplně zastavily a od té chvíle Spojené státy čerpaly už pouze ze skladových zásob.

I tak ovšem s M1911 (nebo spíše vylepšenou variantou M1911A1) za pasem sloužili američtí vojáci ještě mnoho let. Po skončení vietnamské války trvalo další dekádu, než model M1911 zmizel z výzbroje řadových útvarů ozbrojených sil. Přetrvaly ale určité výjimky, jako zakázka realizovaná podnikem Rock Island Arsenal mezi lety 1972–1982, zahrnující konverzi více než tisícovky běžných pistolí M1911A1 na modifikaci M15 předurčenou pro generály a jiné vyšší velitele. Ta se od originálu lišila kratší hlavní (o délce 108 mm) a vylepšenými mířidly. Jednotlivé kusy M15 byly kvalitněji zpracovány, měly zlatou či stříbrnou

povrchovou úpravu a zahrnovaly mosaznou tabulku se jménem uživatele, upevněnou na levé střeňce. Upravené pistole M1911A1 nadále používaly i vojenské týmy účastníci se rozličných střeleckých soutěží.

Pistole pro MEUSOC

Typ M1911 si kvůli svým výkonům a přesnosti ponechali i operátoři protiteroristické jednotky Delta Force (oficiálně 1. operační odřad speciálních sil Delta) v podřízenosti US Army. Obdobnou cestou se vydali také příslušníci elitních útvarů MEUSOC (Marine Expeditionary Unit, Special Operations Capable), rot hloubkového průzkumu a zásahových jednotek SRT (Special Reaction Team) od námořní pěchoty.

Abyste obstarožní Colt splnil požadavky moderních zvláštních jednotek, došlo v roce 1985 k jeho úpravě do podoby nazvané M45 MEUSOC Pistol. Této záležitosti se zhostilo tzv. oddělení přesných zbraní (Precision Weapons Section) US Marine Corps na základně MCB Quantico ve Virginii. Originální zbraně byly kompletně

Připraveno ve spolupráci s redakcí ATM

rozebrány, očištěny a připraveny k následné implementaci různých vylepšení dostupných na komerční bázi, mezi něž patřily mj. některé bezpečnostní prvky (včetně oboustranné pojistky), nový zakulacený kohout, spoušť s lehčím chodem, lépe viditelná mířidla, kvalitnější, a tudíž přesnější hlaveň, pryžové střeňky, vroubkování na přední části závěru kvůli snadnějšímu držení při nabíjení a zásobník z nerezové oceli.

Další upgradované M1911A1 se do řad námořní pěchoty dostaly v roce 2006 prostřednictvím nákupu zhruba 200 kusů pistolí ICQB (Interim Close-Quarter Battle) od společnosti Kimber Manufacturing Inc. Zbraně byly určeny pro příslušníky nově vzniklého Velitelství speciálních operací (United States Marine Corps Forces Special Operations Command, MARSOC). Šlo vlastně o typ Kimber 1911, ke kterému byla připevněna montážní lišta Dalton, tritiová mířidla od společnosti Novak Designs Inc., průvlek na pažbičce pro pojistnou šňůru a jiný vzor střeňek. „Mariňáci“ taktéž požadovali vedení vratné pružiny standardní armádní délky a absenci interní pojistky úderníku. Kimber dnes nabízí takto modifikované pistole i na civilním trhu pod označením Warrior.

Přichází M45A1 CQBP

V březnu 2010 vypsal americká námořní pěchota výběrové řízení na krátkou poloautomatickou zbraň ráže .45 ACP, s municí uloženou v jednořadém zásobníku na minimálně sedm nábojů. Do soutěže se přihlásily tři firmy – Colt Defense, Springfield Armory a Karl Lippard Fine Firearms Design – přičemž vítězem se stala první z nich s nabídkou svého civilního modelu 1911 Rail Gun přizpůsobeného pro vojenské účely. Tento fakt byl oznámen v červenci 2012, přičemž nová pistole získala v nomenklatuře Pentagonu označení M45A1 CQBP (Close-Quarter Battle Pistol). Pouze dodejme, že se tak stalo více než století po výběru původního typu M1911, což je ve zbrojařském byznysu jistě unikum. Prvotní objednávka byla stanovena na 4 036 kusů, přičemž součástí

smlouvy v hodnotě 22,5 mil. USD byla i opce na až 12 000 zbraní, sady náhradních dílů a technickou podporu.

Od starších pistolí MEUSOC a ICQB lze M45A1 snadno odlišit podle béžového zbarvení povlaku Decobond na povrchu rámu a závěru zbraně. Nátěr Decobond se používá tam, kde je vyžadována výrazná odolnost proti opotřebení a dlouhotrvající kovový vzhled. Jde o tzv. úpravu PVD (Physical Vapour Deposition – nanášení odpařením z pevné fáze), což je technologie aplikace zhruba 2µm tenkých vrstev mimořádných fyzikálních i chemických vlastností. PVD se vyznačuje nízkým třením, vysokou tvrdostí, odolností vůči oděru a vysoké teplotě (standardně 550 °C, ale i 750 °C a více), korozi i kyselému prostředí. Mimo to byla pod hlaveň integrována montážní lišta Picatinny MIL-STD-1913 sloužící k uchycení taktické svítilny, laserového zaměřovače nebo dalšího doplňkového příslušenství. Mířidla jsou od již dříve osvědčené firmy Novak Designs Inc. Mezi jinými vylepšeními lze vyzdvihnout modifikovaný kohout, oboustrannou pojistku, kvalitní hlaveň soutěžního standardu National Match a vroubkované pouzdro bicí pružiny s průvlekiem pro pojistnou šňůru.

Proč ale vůbec Colt M1911A1 (byť v přepracované podobě uzpůsobené současným požadavkům) zůstal v arzenálu některých součástí US Marine Corps? Asi nebudeme daleko od pravdy, když konstatujeme, že námořní pěchota si zakládá na svém tradicionalismu, a proto nerada opouští vyzkoušené, funkční věci. Náboj .45 ACP se totiž plně osvědčil, a byť se střelivo 9x19mm vyznačuje hned několika výhodami (větší ústovou rychlostí, průbojností, a tím pádem i přesností, menší velikostí, hmotností a cenou), v jedné zásadní poloze za svým větším „bratříčkem“ zaostává. Lepší průbojnost totiž značí, že se na cíl přenesou pouze menší část dopadové energie projektilu a značné množství této veličiny je bezúčelně ztraceno při jeho prostřelení. Zastavovací účinek střeliva .45 ACP je tím pádem mnohem vyšší než u kalibru 9x19mm a to je

Porovnání náboje ráže .45 ACP (vlevo) a 9x19 mm

pro mnohé uživatele (zejména ty lépe trénované, schopné zasáhnout protivníka hned první ranou, mezi něž můžeme bezesporu zařadit příslušníky elitních jednotek) důležitější než skutečnost, že mají v zásobníku jen sedm nábojů oproti např. patnácti u pistole M9 (navíc tento nedostatek je odstranitelný pomocí prodlouženého zásobníku s vyšší kapacitou). Stejně tak při nošení natažené a zajištěné zbraně mohou náležitě vyškolení armádní specialisté díky jednočinné spoušti Coltovy „pětačtyřicítky“ okamžitě zahájit přesnou střelbu, zatímco jiné, moderní zbraně spoléhající na dvojčinný režim mají mnohem silnější odpor spouště. Proto, i když se v loňském říjnu objevily nové informace o tom, že útvar MARSOC si hodlají pořídit nespécifikované množství pistolí Glock 19, bude mít typ M45A1 CQBP zcela jistě své místo ve výzbroji americké námořní pěchoty i v dalších letech.

Text: Dušan Rovenský, foto: US Dod

Ráže	.45 ACP (11,43x23 mm)
Počet drážek	6
Stoupání drážek	406,4 mm vlevo
Délka hlavně	127 mm
Délka zbraně	216 mm
Výška zbraně	140 mm
Šířka zbraně	32 mm
Hmotnost zbraně s prázdným zásobníkem	1,13 kg
Počet nábojů v zásobníku	7 ks
Odpor spouště	20–27 N

„Mariňák“ driluje střelbu z pistole M45A1 CQBP doplňkově vybavené taktickou svítilnou SureFire X300 Ultra, upevněnou na Coltu pomocí railu Picatinny MIL-STD-1913. Dobře patrná je i pojistná šňůra bránící ztrátě zbraně při jejím vypaďnutí z ruky.

Pardubičtí logistici mají k dispozici nejmodernější vybavení pro manipulaci s kontejnery

Kalmar RT 240

Manipulační speciál je novým přírůstkem Centra zabezpečení zahraničních operací a mimořádných stavů Pardubice. Byl pořízen z projektu Kalich a logistici díky němu mohou snadno stohovat kontejnery prakticky v jakémkoliv terénu. Navíc jej lze přepravit v Aliančních transportních letounech.

Kalmar RT 240 je terénní kontejnerový zakladač se zdvihacím zařízením pro manipulaci s velkoobjemovými kontejnery dlouhými šest až dvanáct metrů. Stroj je schopen provozu v těžkých terénních podmínkách a zvládne se samostatně pohybovat v terénu s naloženými i prázdnými kontejnery až do váhy 25 tun. Dokáže také stohovat kontejnery do tří řad nad sebou.

K dispozici jsou volitelná přídatná zařízení, která rozšiřují možnosti jeho využití i mimo oblast manipulace s kontejnery. Je vybaven i přídatnými vidlicemi a vázací traverzou, včetně vázacích prostředků. Kontejnerový zakladač disponuje pohotovostní hmotností 53 600 kg, tažnou silou 370 kN, výkonem motoru 298 kW a maximální rychlostí 24 km/h v případě, že je naložený, a nenaložený pak 37 km/h. I přes tyto technické parametry je možné tento obří speciál přepravit transportními letouny typu C-5 Galaxy, C-17 Globemaster a An-124 Ruslan do zahraničních operací pro podporu jednotek Armády ČR. „Jsem moc ráda, že naše zařízení může tímto moderním prostředkem disponovat, protože velkou měrou zkvalitní a zefektivní práci příslušníků centra při zabezpečení logistické podpory vojáků nasazených v zahraničních operacích,“ uvedla náčelnice pardubického centra mjr. Radka Martykáňová.

Servis a schopnosti

RT 240 má schopnost vyzvednout a umístit kontejner v téměř libovolné poloze pomocí bočního posuvu, náklonu, kmitání a rotačních manévračů. Elektro-hydraulický horní

manipulátor má šest osových pohybů. Může tedy provádět více pohybů v různých úhlech/náklonech, než pouze jeden pohyb, což umožňuje obsluhu rychlou manipulaci a tím i rychlou nakládku či vykládku v případě transportu. Kalmar je unikátní, i co se týče rychlosti servisu a dodávek náhradních dílů. V případě poruchy či potřeby výměny opotřebovaných dílů je požadavek vyřízen v maximálně krátké době v logistickém zázemí výrobce v Texasu. Zde je mimo jiné k dispozici i zázemí simulačního prostředí, jelikož obsluhu tohoto kontejnerového zakladače je možné proškolenat ještě před samotným uvedením do ostrého provozu.

Bezpečný pro obsluhu

Zakladač typu RT 240 byl vyvíjen od roku 1999 na základě požadavků US Army pro ultimátní, odolný stroj schopný operovat i v tom nejnáročnějším terénu. Dodnes bylo US Army dodáno bezmála 1 500 strojů pro potřeby operací po celém světě. RT 240 prošel nejprísnějšími vojenskými standardy pro těžký terén. Jde o celosvětově jediný kontejnerový zakladač s využitím jak na zpevněných cestách a komunikacích, tak v nejtvrdějším terénu, včetně schopnosti jízdy ve vodě do hloubky 1,5 metru. Masivní kabina přináší jistotu i při nenadálém převrácení. Při důkladných testech ve sněhu, blátě, písku, ale i na silnici bylo naježděno mnoho tisíc kilometrů a to v rozličných klimatických podmínkách. Užití v České republice tak bude to nejmenší, ale i v případě transportu kupříkladu pro potřeby

mise Resolute Support v Afghánistánu by zakladač byl plně přizpůsobený tamním podmínkám. Tomu odpovídá i výkonný motor Cummins, převodovka ZF a nápravy Kessler. Vše je i naddimenzováno pro opravdu tvrdé podmínky. Je možné se pohybovat i v 27% náklonu a to stále s plně stabilním nákladem. Kromě toho všeho poskytuje i tzv. „krabové řízení“, tedy výrazné vytočení jak přední, tak zadní nápravy pro pohyb ve stísněném prostoru, nejčastěji ve skladech. V případě potřeby transportu ve výše uvedených transportních letounech je Kalmar nachystán do 30 minut bez potřeby demontáže nakládacího ramena.

Text: Michal Voska, foto: archiv výrobce

Domino

Velitel pozemních sil generálmajor Štefan Kaleta a velitel 7. mechanizované brigády plukovník Jiří David jednali na velitelství Multinational Division North East (mnohonárodnostní divizi) v polském Elblagu s brigádním generálem Krzysztofem Motackim a jeho zástupcem brigádním generálem Karlem Řehkou o rozvoji vzájemné spolupráce pozemních sil obou zemí. Poté se čeští zástupci přesunuli do Varšavy, kde diskutovali s velitelem polských pozemních sil Wojciechem Grabowskim.

V únoru se ministryně obrany Karla Šlechtová zúčastnila zasedání ministrů obrany členských států NATO v Bruselu. Jedním z hlavních témat bylo sdílení břemene, tedy dostatečné a mezi státy vyvážené vynakládání prostředků na obranu.

Budoucí úloha Evropské unie jako globálního aktéra a její vztahy se světovými velmocemi jako jsou Rusko a USA, boj s terorismem i s ním spojené konflikty v okolí Evropy, které zhoršují vztahy mezi zeměmi Blízkého východu. To byla hlavní témata Mnichovské bezpečnostní konference, které se zúčastnila ministryně obrany Karla Šlechtová.

První Army Camp

Letos v červenci se v režii VOLAREZY uskuteční ve dvou turnusech historicky první stanový vojenský tábor. Je určen dětem příslušníků resortu obrany. Přestože je v současné době již z více než poloviny míst rezervován, připomínáme hlavní informace pro případné další zájemce.

Když dítě zaslechne slova „Army Camp“, očekává, že se na něm setká i se zbraněmi. Na to, jak tomu bude ve skutečnosti, jsme se zeptali obchodního náměstka VOLAREZY Patrika Letochy. Dozvěděli jsme se, že pro potřeby tábora VOLAREZA nakoupila atraktivní airsoftové zbraně, které si děti budou moci vyzkoušet již v průběhu velkého dětského dne v sobotu 2. června v areálu Vojenské zotavovny Měřín. „Děti si budou moci vyzkoušet zmodernizovanou verzi starého dobrého a několika generacím mužů známého samopalu vzor 58, stranou pozornosti nezůstane ani pověstný Škorpion a jistě zaujme i americká klasika – veterán z Vietnamu – puška M16, její moderní následovník FN SCAR a v neposlední řadě taktická brokovnice M3. Mezi pistolemi nesmí chybět skvělé CZ75D a Beretta M92F. Děti budou při střelbě na papírové terče vybaveny ochrannými brýlemi.

Další lákavou aktivitou v rámci programu tábora bude účast na čtyřhodinové adrenalínové hře Tep Factor v Chotilsku. V průběhu této kolektivní hry děti čeká 25 zajímavých úkolů, které prověří jejich sílu, zručnost, trpělivost

a týmovou spolupráci. Nejdůležitějším cílem hry bude skvěle se pobavit a následovat motto tábora „Jsme jeden tým“.

Náměstek Letocha také ubezpečuje rodiče, že přestože se jedná o stanový tábor, nemusí mít obavu o úroveň hygieny. Děti budou podle jeho slov využívat sociální zařízení a sprchy v šatnách sportovní haly vojenské zotavovny a strava se bude připravovat v hotelové kuchyni. Co by to bylo ale za tábor, kdyby děti neměly možnost podílet se na přípravě pravého vojenského guláše „na polňačce“.

Organizátoři tábora nedoporučují dětem dávat na tábor cenné věci a mobilní telefony. Komunikaci s rodiči zajistí VOLAREZA přes sdílený informační kanál na serveru Google, kde budou podávány denní informace o programu a zveřejňovány fotografie ze zajímavých táborových aktivit. Program tábora si můžete stáhnout (prohlédnout) pomocí připojeného QR kódu.

Text a foto: Václav Kupilík

USA a NATO zahajují návrat k vojenské konkurenceschopnosti, již v letech před ruskou anexí Krymu a pádem Mosulu v roce 2014 postupně ztrácely. Aliance chce zásady nové strategie probrat na letním summitu v novém sídle NATO. K hlavním bodům mají patřit zvýšená mobilita spojeneckých vojsk a reforma velení tak, aby bylo pružnější. Ideálně by mělo v případě potřeby nasadit do deseti dnů 30 divizí, 30 leteckých eskader a 30 námořních plavidel.

Alianční armády členů EU jsou údajně nyní schopny postavit v případě nouze maximálně tři divize, což je prý málo. Dvě procenta na zbrojení vynakládá jen pět zemí NATO, šest se k této hranici blíží. Podle expertní projekce by se do roku 2024 mělo dostat na zmíněnou částku 15 zemí NATO, o rok později jako šestnáctá Francie.

Slavnostním nástupem si první únorový den připomněli 158. výročí založení jindřichohradeckého 75. pěšího pluku příslušníci 9. strážní roty na letecké základně Bagram v Afghánistánu. Při této příležitosti byli vybráni vojáci ocenění za odvedenou práci. Velitel roty s vedoucím praporčíkem také předali děkovné listy příslušníkům 2. strážní čety, kteří se nejvíce podíleli na právě ukončeném a úspěšném cyklu společného výcviku s příslušníky Afghánské národní armády.

Ve Štýrských Alpách se u rakouského Obdachu uskutečnila mezinárodní soutěž Winter Games 2018. V tomto zimním klání mezi příslušníky čestných stráží středoevropského regionu dokázali vojáci Čestné stráže AČR triumfovat ve všech soutěžních kategoriích – celkem posbírali šest medailí z možných devíti.

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Pavel Vavrys, malíř paměti národa

Akademický malíř Pavel Vavrys se narodil 18. 12. 1947 v Mikulčicích. Po absolvování Střední umělecko-průmyslové školy v Uherském Hradišti studoval Akademii výtvarných umění v Praze u profesora Karla Součka. Působil v Armádním výtvarném studiu. Již od počátku osmdesátých let minulého století pracoval na rozsáhlém projektu Česká paměť. V tomto cyklu se na svých obrazech snažil zachytit dějinné události, které psaly historii našeho státu od roku 1918. Nermalou pozornost přitom věnoval legionářům, kteří se velkou měrou zasloužili o vznik našeho samostatného státu.

„Jednou jsem našel na půdě kufr plný různých korespondenčních lístků Polní pošty od neznámého vojáka ze zákopů 1. světové války. Jeho dojemná psaní plná naděje na vztoužený návrat domů mě natolik inspirovala, že jsem se posléze rozhodl své dojmy zhmotnit do výtvarného díla,“ vzpomíná Pavel Vavrys na počátky tohoto projektu. „Jako vhodnou uměleckou formu jsem zvolil tradiční malbu na kulatých dřevěných deskách, které měly připomínat žertovné a zábavné střelecké terče našich předků z konce 19. století. Jejich obsah ale byl již mnohem vážnější. Zprvu jsem maloval pravděpodobný osud toho neznámého vojáka, ale také příběh mého dědečka, který se jako mnoho jiných z války nevrátil.“

Tento projekt Pavla Vavryse samozřejmě nemohl ujít pozornosti Československé obce legionářské, s níž malíř podepsal Memorandum o vzájemné spolupráci na projektu „Legie 100“ vypsáném Ministerstvem obrany ČR.

Obrazová kolekce „Česká paměť“ byla v rámci tohoto projektu i samostatně vystavována již více než dvacetkrát jak v České republice, tak i v zahraničí. Není proto překvapující, že malíře zaujala i osobnost legionáře Josefa Churavého – hrdiny, vojáka a vlastence, předválečného zástupce velitele Vojenského zeměpisného ústavu Praha. Člověka, který byl dvakrát odsouzen k trestu smrti a popraven nacisty zejména za aktivní zapojení do odbojové organizace Obrana národa.

Ne náhodou druhý originál obrazu „Generál Josef Churavý“ Pavel Vavrys věnoval Sdružení přátel vojenské zeměpisné a povětrnostní služby. To se rozhodlo dát tento obraz k dispozici pro připravovanou samostatnou expozici historie Vojenské geografické služby v Muzeu města Dobrušky, kde je dislokovaný Vojenský geografický a hydrometeorologický úřad.

Stým výročí vzniku Československa se kolekce „Česká paměť“ neuzavírá. Ale naopak, toto výročí inspiruje autora k další obrazové tvorbě.

Text: Bohuslav Haltmar

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na romantickém zobrazení československého legionáře ve Francii čtyři rozdíly?

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Aktivity směřující k vzniku samostatného Československa byly ve Francii od samého počátku první světové války velice silné. Stáli za nimi především příslušníci pářížského Sokola. Ti také tvořili základ roty Nazdar. Tato naše jednotka ve Francii se ale od samého počátku potýkala s problémy zajištění dostatečných lidských zdrojů. Ty ještě více prohloubilo její nasazení a s ním spojené velké ztráty v květnu 1915 v bitvě u Arrasu.

Situace se začala měnit k lepšímu až koncem roku 1917. V prosinci vydala francouzská vláda dekret, který oficiálně uznal československou armádu ve Francii. V té době také dorazily do Francie dva lodní transporty kapitána Husáka a podplukovníka Gibiše – našich legionářů z Ruska. Hlásili se také dobrovolníci ze srbské armády, z USA, českoslovenští vojáci sloužící v Cizinecké legii a rota československých zajatců z Rumunska. Kontingent našich vojáků ve Francii se rozrostl na několik tisíc. Na jaře 1918 finišovaly práce na vytvoření vyšší čs. jednotky o velikosti brigády. Na romanticky pojatém obraze je důstojník československých legií se šavlí v ruce. V pozadí je francouzský a československý prapor (ještě bez modrého klínu).

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, reprofoto: Vladimír Marek

Rozdíly: změněná vlajka, lev nemá čenich a ocas, chybí podprsa

RECENZE

Leopold Skoruša, Jaroslav Daněk a kolektiv

Zákon o vojácích z povolání

(221/1999 Sb.) – Komentář

Kniha přináší ucelený výklad právní úpravy služebního poměru vojáků z povolání, a to jak z pohledu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, tak prováděcích právních předpisů vydaných k tomuto zákonu. Současně postihuje i souvislosti s jinými předpisy právního řádu České republiky a příslušnou judikaturou.

V úvodních studiích čtenář najde souhrnný výklad základních pojmů i z jiných právních odvětví, jako je rodinné nebo dědické právo, a jejich vztah k právní úpravě obsažené v zákoně č. 221/1999 Sb. Autoři věnují pozornost vzniku, průběhu, změně a zániku služebního poměru, výkonu a době služby, řádné dovolené, zvláštnostem průběhu služby vojáka z povolání, občanským právům vojáka, vojenskému kázeňskému právu, péči a zabezpečení vojáků z povolání, právní odpovědnosti, zejména odpovědnosti vojáka za škodu způsobenou státem a odpovědnosti státu za škodu způsobenou vojákovi a souvisejícím otázkám náhrad, výsluhovým náležitostem, rozhodování ve věcech služebního poměru, řešení žádostí a stížností vojáků z povolání, počítání času, lhůtám a dobám, promlčení a prekluzi, bezdůvodnému obohacení, zajištění a nezávězdnosti či nárokům v důsledku úmrtí vojáka z povolání.

Po bezmála 20 letech od účinnosti zákona jde o jeho první ucelený výklad, který reaguje také na všechna důležitá tuzemská i evropská soudní rozhodnutí posledních let týkající se služebního poměru vojáků z povolání. Ve výkladu je zapracována novela zákona vydaná pod č. 263/2017 Sb., účinná od 1. října 2017.

Vydalo: Wolters Kluwer, 2018

1918
100
2018
SPOLEČNĚ STOLETÍ

Ve věku nedožitých devadesáti devíti let zemřel jeden z našich posledních válečných pilotů brigádní generál v.v. Miroslav Liškutín

Sir Gallahad

– ochránce vdov a sirotek

„Když jsem zahlédl, jak se Němci blíží v roztažené formaci s převýšením a velkou rychlostí, měl jsem málo na vybranou. Jediné, co se dalo udělat, bylo zatočit mého Spitfira ve stoupavé zatáčce nosem proti nosu vedoucího Fw-190, jako bych úmyslně šel do srážky s ním. Nebylo možné přesně mířit, ale stiskl jsem spoušť volbou všech zbraní. S tím Němcem jsem se minul jen o centimetry, než zmizel směrem k moři. Nevím, zda jsem ho zasáhl, můj film byl přetržený. Franta Mlejnecký si vzal na mušku jejich číslo tři. Sám jsem se točil na číslo dvě, když Franta volal, že jich je víc. Další tři Fw-190 se však otočily zpět k Francii, asi jim došel benzín.“

Těmito slovy vzpomínal na jeden z mnoha dramatických válečných okamžiků jeden z našich nejčastěji nasazovaných pilotů ve Velké Británii Miroslav Liškutín.

Naše velení obdrželo za tuto ochranu spojecké nizozemské perutě poděkování holandské strany. Posádka poškozeného bombardéru Mitchellu, kterou tehdy Liškutín se svým kamarádem zachránil, sdělila svému zpravodajskému důstojníkovi, že Spitfire DU-V rozehnal nepřátelskou formaci. „FIO Quicey mne potom nazýval sir Gallahad – ochránce vdov a sirotek

(postava z britské mytologie, pozn. red.),“ dodával na vysvětlenou Liškutín.

1 000 pilotů armádě

Miroslav Liškutín se narodil 23. srpna 1919 v Jiřkovících u Brna. Létat se naučil v brněnském aeroklubu. Během „akce 1 000 pilotů armádě“ byl v roce 1937 přijat k pilotnímu výcviku. V červenci následujícího roku nastoupil jako pilotní žák u 2. leteckého pluku v Olomouci. Jeho cestu ke stíhacímu letectvu však přerušila okupace Československa a vytvoření Protektorátu.

Rozhodl se, že za Československo bude bojovat v zahraničí. V Brně nasedl na kolo a jel do Petřvaldu, ležícího v bezprostřední blízkosti polské hranice. Z československého konzulátu v Krakově ale byla jeho cesta na Západ poněkud jiná, než v případě dalších našich vojáků. Využil britskou nabídku a přes Švédsko a Velkou Británii se dostal do Francie, kde vstoupil do Cizinecké legie.

Po pádu Francie odplul na polské lodi do Anglie, kde se konečně dostal k letectvu. Prodělal výcvik na letounech Hurricane a začal létat nejdříve jako pilot 145. a následně od listopadu

1941 312. stíhací perutě RAF. Později létal i u 313. stíhací perutě. Zúčastnil se mimo jiné obran konvojů nad mořem a doprovodu bombardérů nad Francií, Belgií, Nizozemsko a Německo. „Při rychlosti pět set dvacet kilometrů za hodinu nemělo cenu zmáčknout spoušť kulometů dříve, než ze vzdálenosti pět set metrů od cíle. Kanon by totiž dál nedostřelil. Přitom palba trvala zhruba tři vteřiny. Jednou jsem to přetáhl asi o půl vteřiny a ostříhal jsem topoly,“ popisoval Liškutín svoji bojovou taktiku.

K nejtěžším patřil průzkum

Vysoké anglické vyznamenání DFC si vysloužil za jeden z průzkumů nad holandským pobřežím. Tehdy první průzkumný let pro špatné počasí neuspěl, ze dvou stíhaček se vrátila pouze jedna. „Šel jsem do toho. Muselo se proletět přístavem v malé výšce, spočítat lodě a zjistit, o jaké typy jde. Spitfire byl po mém průletu viditelně poškozený. Není divu, rozhodl jsem se totiž pro takový manévr, aby Němci stříleli i proti sobě,“ popisoval tuto akci Miroslav Liškutín.

Volné chvíle mezi bojovým nasazením věnoval mimo jiné studiu. Bezprostředně před

koncem války odmaturoval na čs. střední škole ve Velké Británii. Dokázal se ale i odreagovat. „S první ženou Daphne jsem se seznámil na dovolené v lednu ve dvačtyřicátém. Chodili jsme tančit, ze vztahu vznikla velká láska a za tři čtvrtě roku byla svatba. Za svědky nám byli manželčini rodiče, po obřadu jsme šli pouze na společný oběd. První syn Miloš se narodil o dva roky později,“ vzpomínal.

Miroslav Liškutín uskutečnil za války 131 letů nad nepřátelská území a nalétal 465 bojových hodin. Tím se zařadil mezi naše nejvíce nasazované piloty během druhé světové války. Jeden nepřátelský letoun sestřelil jistě a další poškodil.

Válka ho změnila

„K návratu do vlasti jsme startovali 3. srpna 1945. Asi 60 Spitfirů se rychle seřadilo do profesionálních formací. Návrat domů byl pro mne plný nečekaných zážitků. Cítil jsem nutnost získat informace a přizpůsobit se životu spoluobčanů. Za těch šest let se doma mnohé změnilo. Ani já jsem nezůstal stejný,“ podělil se o své tehdejší pocity Liškutín.

Povýšili ho na kapitána a ustanovili do funkce taktického pobočnicka velitele 7. leteckého pluku. Dramatické okamžiky ale zažil nejen ve válce. V září 1946 převzal v Praze Kbelích opraveného Spitfira, kterého měl dopravit k 7. leteckému pluku v Brně. Tento stroj měl původně problémy s pravidelnou dodávkou paliva. Technici ale tvrdili, že závada je již odstraněna. „Po normálním startu směrem ku Praze začal motor ve výšce tři sta metrů vynechávat. Díky pomocné palivové pumpě se mi podařilo letoun stočit zpět k letišti. Výkon motoru se však zmenšoval, na letišti jsem to již nedotáhl. Stroj došel několik metrů před okrajem plochy v poli. Chytil o nějaké křoviny a skokem se přenesl na letiště. Tam se postavil na nos a pak převalil na záda,“ líčil Miroslav Liškutín. „Od prvního doteku na zemi jsem měl pocit nevysovně hrubého dopadu na záda. Jenom nějakým zázrakem mi to nezlomilo vaz. Zůstal jsem zmáčkнутý pod letadlem bez sebe-menší možnosti pohybu. Zvuk běžících přístrojů a rádia mi připomínal, že Spitfire může začít hořet a že není naděje na přežití.“

Letoun nakonec ale nevybuchl. Liškutína z něj vyprostili technici, kteří přijeli z hangáru. Ještě ten samý den se vrátil do Brna. Půjčil si letoun Pa-18 od štábní letky a odletěl.

Po únoru 1948 ho potkal osud většiny jeho spolubojovníků. S létáním byl definitivně konec, mohl jít rubat uhlí na Ostravsko, anebo pracovat do pohraničí jako zemědělec. A tak znovu překročil hranice. V Československu byl prohlášen za zběha a degradován. Ve Velké Británii nejdříve pracoval na farmě. Postupně se ale dostal zpět k RAF. Úspěšně prošel kurzem učitele létání. Stal se komisařem pro přezkušování ostatních pilotů. Působil ale i ve funkcích štábního důstojníka, velitele radarové stanice a letiště. Nějaký čas žil i na Kypru.

V Československu byl rehabilitován v roce 1991 a povýšen do plukovnícké hodnosti. V květnu loňského roku byl jmenován do hodnosti brigádního generála. Zemřel 19. února 2018.

Text: Vladimír Marek, foto: VHÚ a VÚA-VHA

manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

Hlavní velitelství Vojenské policie

Hlavní velitelství Vojenské policie je organizačním útvarem VP pro tvorbu a realizaci koncepce výstavby a rozvoje VP a řízení policejní ochrany Ministerstva obrany, ozbrojených sil, vojenských objektů, materiálu a ostatního majetku státu, s nímž je příslušné hospodařit Ministerstvo obrany, v rozsahu vymezeném zákonem č. 300/2013 Sb., o Vojenské policii a o změně některých zákonů (zákon o Vojenské policii). Hlavní velitelství Vojenské policie je nadřízeným orgánem pro jednotlivá územní velitelství. Vojenská policie byla zřízena rozkazem ministra obrany č. 76/1990 ke dni 21. ledna 1991. Její historie je však mnohem starší. První jednotky Vojenské policie vznikly jako součást našich legií v Rusku ještě v době první světové války. Také bezprostředně po vzniku Československa v roce 1918 byla zřízena Vojenská policie. Jejím úkolem se stala stabilizace situace nově vzniklého státu.

V případě tohoto velitelství přinášíme dva rukávové znaky, starý a nový. Velitelství totiž stále ještě především z ekonomických důvodů používá starý znak (nahore). S ním se také v praxi můžete nejčastěji setkat. Oficiálně platným znakem je ale již ten nový (dole). Jeho základem a také základem znaků ostatních velitelství VP je hořící granát. Vojenská policie jím připomíná tradice legionářských policejních složek.

Velitelství Vojenské policie Olomouc

Je výkonným orgánem policejní ochrany ozbrojených sil, vojenských objektů, vojenského materiálu a ostatního majetku státu, s nímž je příslušné hospodařit Ministerstvo obrany na území České republiky ve vymezeném teritoriu. Převážně se jedná o území Moravy a Slezska. Je přímo podřízeno Hlavnímu velitelství Vojenské policie. Jeho součástí je i oddělení Aktivní zálohy VP.

Velitelství Vojenské policie Tábor

Je jednou z podřízených složek Hlavního velitelství Vojenské policie. Je výkonným orgánem policejní ochrany ozbrojených sil, vojenských objektů, vojenského materiálu a ostatního majetku státu, s nímž je příslušné hospodařit Ministerstvo obrany na území téměř celých Čech.

Velitelství ochranné služby Vojenské policie

Je organizačním útvarem Vojenské policie pro výkon policejní ochrany. Zejména zajišťuje policejní ochranu určených vojenských objektů, vojenského materiálu a ostatního majetku státu, s nímž je příslušné hospodařit MO, ochranu a doprovod ministryně obrany a jí určených osob a ochranu vyčleněných vojenských dopravních letadel pro přepravu ústavních činitelů a vojenských objektů sloužících k těmto účelům.

Odbory kriminální služby

Jsou organizační prvky Hlavního velitelství Vojenské policie pro stanovení hlavních směrů, řízení a výkon policejní činnosti pověřeného orgánu Vojenské policie v oblasti šetření, prověřování, vyšetřování a prevence kriminality na území České republiky i při nasazení v zahraničí. Příslušníci odboru nosí na stejnokrojích rukávové znaky Hlavního velitelství VP. Znak kriminální služby vznikl v době, kdy se uvažovalo o tom, že se z ní stane samostatná složka. V současné době je tento znak využíván například při korespondenčním styku.

Interní komunikační portál

← → www.ikp.army.cz

V souvislosti s novelou zákona o nemocenském pojištění, kterou byla s účinností od 1. února 2018 zavedena otcovská poporodní péče, se na portále objevily i dotazy k této problematice. Tazatelé se zejména zajímali, zda se otcovská poporodní péče bude týkat i vojáků z povolání a jak bude v praxi aplikována v ozbrojených silách. V článku se budeme zabývat jedním takovým dotazem.

Dotaz:

Dobrý den, bude se otcovská dovolená vztahovat i na vojáky z povolání? Pokud ano, jak se o ni bude žádat a v jakých parametrech bude? Děkuji za odpověď a dobrou práci.

Odpověď: (datově aktualizováno redakcí IKP):

Ano, „otcovská dovolená“ (otcovská poporodní péče) se vztahuje i na vojáky z povolání.

Dne 1. února 2018 nabyl účinnosti zákon č. 148/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Touto novelou se zavádí **dávka otcovské poporodní péče (dále jen otcovská)**, na níž má nárok pojištěnec (tedy i voják z povolání), který je ve dni nástupu na otcovskou účasten nemocenského pojištění (neplyne mu ochranná lhůta), **a který pečuje o dítě, jehož je otcem**, nebo které převzal do péče nahrazující péči rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, pokud dítě ke dni převzetí do této péče nedosáhlo 7 let věku.

Doba, po níž se poskytuje dávka otcovské (podpůrcí doba) trvá 7 dnů (tuto dobu nelze rozdělit). Poskytování se nepřerušuje při úmrtí dítěte, nárok zaniká při umístění dítěte do zařízení z jiných důvodů než zdravotních nebo při svěřením do péče nahrazující péči rodičů. **Nástup na otcovskou nastává dnem, který pojištěnec (v našem případě otec dítěte, který je vojákem z povolání) určí v období do konce 6. týdne ode dne narození dítěte nebo ode dne převzetí dítěte do péče.**

Výše dávky otcovské za kalendářní den činí 70% denního vyměřovacího základu. Náleží těmž oprávněnému jen jednou (i při narození vícečet).

Nárok na ni je možné uplatňovat na předepsaném tiskopise (*pozn. redakce – tiskopis je k dispozici ke stažení na stránkách IKP*). U vojáků otcovskou nevyplácí okresní správa sociálního zabezpečení, ale Ministerstvo obrany.

V době, kdy bude voják mít nárok na dávku otcovské, **vojákově bude poskytována dovolená bez nároku na peněžní náležitosti.** Vzhledem k její délce o ní rozhoduje velitel útvaru, kterému voják zasílá žádost o otcovskou služebním postupem. **Služební plat za dobu dovolené bez nároku na peněžní náležitosti vojákovi nenáleží** (v tomto případě bude místo něj vojákovi náležet dávka otcovské). Stabilizační příspěvek mu nenáleží v měsíci, v němž trvala tato překážka ve službě (může tedy zasáhnout i do dvou kalendářních měsíců), služební příspěvek na bydlení krácen nebude, případná náhrada zvýšených životních nákladů náležejí rovněž nekráceně.

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek

Grafická úprava: Milan Syrový

Jazyková korektura: Tomáš Xaver

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Profi-tisk group s.r.o.

Číslo indexu: 45 011

ISSN 1211-801X

Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 21. 2. 2018

Toto číslo vyšlo dne: 12. 3. 2018

Foto na titulní straně: Vladimír Marek

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 595
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:

- jméno a příjmení,
 - datum narození (NE rodné číslo!),
 - údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
 - adresu bydliště.
- V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:
- číslo VÚ či VZ a město posádky,
 - číslo účtárny Agentury finanční, který je vyplácí
- V případě osoby mimo resort:
- číslo účtu, na který má být poslán honorář,
 - název a číslo banky,
 - na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního listku k tomuto účtu.

Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasláním článkem. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

Pohled na služební tělovýchovu a vývoj požadavků tělesné zdatnosti příslušníků armády

Ranní cvičení

Období 1945–1948

Z pohledu dějin poměrně krátké období let 1945–1948 hodnotila marxisticko-leninská historiografie jako přerůstání národní demokratické revoluce v revoluci socialistickou. Společenské změny byly zakotveny ještě v průběhu druhé světové války v prvním vládním programu nazvaném podle města přijetí „Košický vládní program“. Zpočátku se dekretem č. 11/1944 obnovila platnost ústavních a jiných právních norem vydaných do 29. září 1938. Pro oblast armádní tělovýchovy to znamenalo, že se obnovila platnost služebního předpisu Š-I-1 z roku 1935.

Záhy se ale i v této oblasti začaly realizovat postupné změny. Dne 15. září 1945 Hlavní správa výchovy a osvěty – HŠVO/MNO, pod níž služební tělovýchova spadala, pověřila velitele oblasti, aby vydal tělovýchovné směrnice. Mělo se přitom přihlížet na zkušenosti zahraničních vojsk na východě a na západě. K zabezpečení tohoto úkolu svolalo tělovýchovné oddělení HŠVO/MNO ve dnech 26. září – 7. října 1945 informativní kurz, kde byly stanoveny zásady vedení armádní tělovýchovy. Na základě směrnic zpracovaných v jednotlivých oblastech byly dne 12. září 1945 vydány „Dočasné osnovy tělesné výchovy“. Osnovami se vojenský výcvik rozdělil na ranní cvičení, základní výcvik, tělesný výcvik při taktickém a speciálním výcviku, tělocvik a sport v době mimoslužební a tělesný výcvik důstojníků a rotmistřů.

Ranní cvičení se vykonávalo v rozsahu 15–20 minut denně po budičku a plnilo především zdravotní úkol. Základní tělocvik a tělesný výcvik při taktickém a speciálním výcviku se realizoval ve dvou odpoledních zaměstnáních týdně. Služební tělovýchovu vedl tělovýchovný důstojník vojenského tělesa a to prostřednictvím cvičitelů tělesné výchovy. Kvalifikačním předpokladem pro výkon tělovýchovného důstojníka bylo absolvování Učiliště tělesné výchovy – UTV v Praze. UVT bylo založeno v listopadu 1945. Výuka se na něm realizovala formou kurzů. Cvičители tělesné výchovy u roty byli odborně školení poddůstojníci z povolání. Jejich příprava cvičitelů měla několik stupňů.

Vyvrcholením základního tělocviku se u prazeně sloužících vojáků stala zkouška bojové (tělesné) zdatnosti mužstva.

Prozkoušení pozůstávalo z:

- přespolního běhu na 10 km v hlídkové výzbroji se střelbou z pušky;
- boje zblízka (povinné cviky se šermováním s bodákem a ze sebeobranou);
- překážkového běhu na 110 m zakončeného hodem granátem (běh se zátěží, skok přes zákop, proběhnutí kladiny, skoku do hloubky, překonání stěny, přeskočení zábradlí, plazení a hod granátem);
- překonání překážek v polní tělocvičně na 40 m v hlídkové výzbroji s puškou;
- plazení na 50 m zakončeného vykopáním kruhového zákopu o průměru 70 cm a hloubce 90 cm;
- překonání vodního toku o šířce 20 m s puškou (pro plavce plaváním, pro neplavce na improvizovaném plavidle);
- pochodu na 30 km v polní výstroji (výškový rozdíl tratě nejvíce 300 m).

Na základě bodového hodnocení mohl voják získat stupeň výborný bojovník nebo bojovník prvního, respektive druhého stupně.

V průběhu informativního kurzu se stala tělovýchova důstojníků a rotmistřů povinná. Současně se poprvé stanovily podmínky pro přezkoušení z tělesné zdatnosti na rok 1946 (viz tabulka č. 1). Baterii testů představoval soubor vojensko-praktických zručností, jejichž počet byl odstupňován podle věkové kategorie. V roce 1947 byly stanoveny nové disciplíny, věkové kategorie i počet bodů pro jednotlivé disciplíny a celkové hodnocení. Šlo o výraznou změnu jak v obsahu, tak v počtu věkových kategorií, které byly dvě a to do 32 let a do 38 let.

O rok později se počet kategorií zvýšil na tři: do 29 let, do 39 let a do 45 let. Počet disciplín a hodnocení se nezměnily (viz tabulka z roku 1948). Po společenském převratu v únoru 1948 dostaly události také v tělovýchově rychlý spád. Komunisté tak mohli provést zásadní změny v organizaci tělesné kultury. Změny se nevyhnuly ani armádě jako důležité mocenské složce. Armádní tělovýchova se stala součástí jednotného systému, v němž se v následujícím období odrážely všechny změny uskutečněné v celém tělovýchovném hnutí. Do praktického života vešly ale až v následujícím období.

Služební tělovýchova v letech 1945–1948 prošla zásadními změnami ve všech oblastech. Jednalo se o důsledek zkušeností, které naše jednotky získaly v průběhu druhé světové války. Zavedeno bylo povinné přezkoušení z tělesné zdatnosti pro gážisty, tj. profesionální vojáky. Mužstvo čekala zkouška bojové (tělesné) zdatnosti. Obnovila se činnost odborné vojenské tělovýchovné školy. Vedle kategorie tělovýchovných důstojníků se z řad profesionálních poddůstojníků vytvořila kategorie cvičitelů, kteří rovněž měli možnost odborného vzdělání. Disciplíny, jak můžeme vidět z tabulek, měly charakter vojensko-praktických zručností. Odpovídaly plně potřebám kvalitní přípravy. Z dochovaných hlášení z velitelství vojenských oblastí byla pozitivně hodnocena především účast a výsledky vyšších věkových kategorií.

Text: Peter Bučka, foto: archiv autora

Baterie testů č. 1 z roku 1946

1. skupina (do 32 let): překonání 150 m dlouhé překážkové dráhy, plavání v ústrojí nejméně 50 m, skok do vody nejméně z výšky 3 m, povinná zkouška ze záchrany topičího se, schopnost znalosti nejdůležitějších chvatů sebeobrány, praktická znalost boxu, znalost jízdy na kole, na lyžích a na motocyklu, anebo v autě.

2. skupina (do 38 let): překonání 150 m dlouhé překážkové dráhy, plavání v ústrojí nejméně 25 m, skok do vody nejméně z výšky 3 m, schopnost znalosti nejdůležitějších chvatů sebeobrány, znalost jízdy na kole, na lyžích a na motocyklu, anebo v autě.

3. skupina (do 45 let): plavání v ústrojí nejméně 25 m, skok do vody nejméně z výšky 2 m, schopnost znalosti nejdůležitějších chvatů sebeobrány, znalost jízdy na kole, na lyžích a na motocyklu, anebo v autě.

4. skupina (do 50 let): plavání v ústrojí nejméně 15 m, schopnost znalosti nejdůležitějších chvatů sebeobrány, znalost jízdy na kole, na lyžích a na motocyklu, anebo v autě.

Baterie testů č. 2 z roku 1948

Výkon	Věková skupina	Požadavky	Srážky	Body
Pochod se zátěží 5 kg, v torbě a s puškou	I. II. III.	15 km za 2,30 hod. 10 km za 1,40 hod. 10 km za 2,00 hod.	za každých 10 vteřin nad čas: - 1 bod	30
Šplh na laně	I. II. III.	5 m od země 4,5 m od země 4 m od země	za každého 0,5 m méně: - 10 bodů	50
Přeskok zábradlí	I. II. III.	1,20 m 1,15 m 1,10 m	Dotyk nohou = neplatný pokus, za 1 pokus navíc - 5 bodů, za 8 pokusů na víc - 10 bodů.	20
Přeskok příkopu	I. II. III.	3 m 2,60 m 2,30 m	za doskok jedné nohy za mez: - 10 bodů, za doskok obou noh za mez: - 10 bodů	30
Překonání stěny	I. II. III.	2,20 m 2,10 m 2,00 m	za každou 1 sekundu nad čas: 1. sk.: - 5 bodů, 2. sk.: - 4 bodů, 3. sk.: - 3 bodů	50
Kladina 5 m dlouhá, 12 cm široká	I. II. III.	1,60 m od země 1,60 m od země 1,60 m od země	za slezení (bez seskoku): - 10 bodů za seskok před koncem: - 10 bodů	20
Hod granátem na cíl: soustředěné kruhy o průměru 3 a 5 m	I. II. III.	30 m: 3-5 pokusů 25 m 20 m	vnitřní kruh: - 10 bodů vnější kruh: - 5 bodů	30
Hod do dálky	I. II. III.	40 m: 3 pokusy 55 m 30 m	za každý 1 méně: - 2 body	20
Běh rychlý	I. II. III.	100 m za 14 vteřin 80 m za 14 vteřin 60 m za 10 vteřin	za každých 1/5 vteřin nad čas: - 1 bod	20 50
Běh vytrvalý	I. II. III.	3 km za 15 minut 2 km za 10 minut 1 km za 5 minut	za každých 5 vteřin nad čas: - 2 body	50
Plavání	I. II. III.	100 m bez času 75 m 50 m		50

Škola: St. Koutky nad Vltavou

Peší pluk 32.

Číslo: 1

Záznam
o přezkoušení povšechné tělesné zdatnosti

Matka	Dělnická skupina	Jméno a příjmení	Výšková míra	Věk	Výška	Váha
pplk.	rech.	Benedikt Josef	1,72 m	32		

Číslo	Dráhová výška	Míra	Body	Dosažitá výška	Čas	Dosažitý čas	Body
1	Pochod	10 km 15 km	30	splnil		30	
2	Lano	5 m 6 m	40	splnil s prřf.	10	30	
3	Zábradlí	1,00 m 1,20 m	20	splnil		20	
4	Příkop	2,00 m 2,50 m	20	splnil		20	
5	Zed'	2,00 m 2,20 m	20	splnil		20	
6	Lávka a smolák	5 m 2 m	10 10	splnil		20	
7	Granát	25 m 30 m	30	splnil		30	
8	Běh krátký	60 m 100 m	50	splnil		50	
9	Běh dlouhý	2 km 3 km	50	splnil		50	
10	Skok a plavání	15 m 20 m 30 m	10 20				
Součet			300			10	290

Skupina tělesné zdatnosti: **Výtečný**

Kořice
KOVAN dne 30. októbra 1947.

Výška osobnosti: *M. J. ...*

Váha osobnosti: *J. ...*

Zápis z přezkoušení z roku 1947

Disciplínou při přezkoušení v roce 1946 byla i znalost jízdy na motocyklu

Základní tělocvik - gymnastika

18. - 20. 5.
2018

60. MEZINÁRODNÍ VOJENSKÁ POUŤ DO LURD

Duchovní služba AČR a Vojenská lázeňská a rekreační zařízení zvou vojáky z povolání, občanské zaměstnance a válečné veterány k účasti na jubilejní vojenské pouti do Lurd.

Jedno z neznámějších poutních míst světa si letos připomíná své 160. výročí. Mezinárodní vojenská pouť ve francouzských Lurdech se bude konat již po šedesáté. Vojáci se do Lurd pravidelně vydávají od konce druhé světové války. Nejprve se jednalo o každoroční národní pouť francouzských vojáků a později se připojily i další země. Za první mezinárodní vojenskou poutí se považuje ta, které se účastnili v roce 1958 němečtí vojáci. Společným mottem tehdy bylo usmíření národů po druhé světové válce.

Myšlenka smíření a pokojného soužití národů je stále aktuální. Každoročně přivádí do malebných Lurd v podhůří Pyrenejí na 15 000 vojáků, kadetů vojenských škol, veteránů i jejich rodin ze 40 zemí světa. Od roku 1992 mezi ně patří i naši vojáci.

Program je pestrý a své místo v něm mají společná mezinárodní setkání všech poutníků, setkání národních skupin i individuálně strávený čas.

Program letošní pouti:

- 18. 5. 2018 – příjezd do Lurd, ubytování v hotelu nebo stanovém táboře, oficiální mezinárodní zahájení pouti;
- 19. 5. 2018 – česká bohoslužba, zapálení svíce za české vojáky, křížová cesta, pietní akt u pomníku obětí válek, vystoupení vojenských hudeb, průvod světla se svícemi;
- 20. 5. 2018 – mezinárodní mše svatá, odjezd z Lurd.

Ubytování pro vojáky, občanské zaměstnance a jejich rodinné příslušníky bude zajištěno v hotelu a pro studenty vojenských škol a vojáky bez rodinných příslušníků také ve stanovém táboře francouzské armády.

Předpokládaná cena pro ubytované v hotelu 3 600,- Kč a v táboře 950,- Kč.

Přihlášku a podrobné informace o účasti na 60. mezinárodní vojenské pouti do Lurd naleznete na webu Duchovní služby AČR na adrese www.kaplani.army.cz nebo si je můžete vyžádat u svých vojenských kaplanů.

Řádně vyplněnou přihlášku odešlete nejpozději 29. března 2018 na adresu:

Velení AČR, hlavní kaplan, Vítězné nám. 1500/5, 160 01 Praha 6.

Vybraní účastníci budou vyrozuměni Duchovní službou AČR nejpozději 13. dubna 2018.